

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!

ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRE!

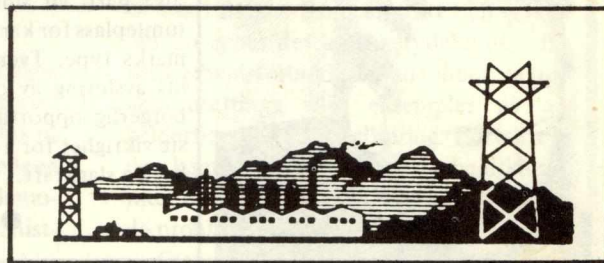
KLASSEKAMPEN

KR. 1,-

MARXIST-LENINISTISK ARBEIDERAVIS

NR.1-1970.

KIRUNA

Det er stille på malmfeltene i Norrbotten. Boremaskinene hamrer ikke, ingen tordnende sprengninger, ingen larmende lastemaskiner. Bare pumpemaskinene i gruvene fortsetter sin summende gang, bare en og annen teknisk funksjonær befinner seg under jorda for å holde ettersyn.

Gruvearbeiderne har trukket opp av jorda og utkjemper nå en kamp som har vakt gjenlyd verden over. Streikemøter med flere tusen arbeidere til stede, demonstrasjonstog med deltakelse av hele stedets arbeidende befolkning, ufravike-

lige krav fra streikekomite såvel som fra massen av arbeidere, alt dette er Kiruna etter 10. desember i fjor.

Folket i Kiruna går rundt og smiler og ler. De føler seg lettet, sier de, de har vært kuet så lenge, aldri fikk de gjort noe mot undertrykkelsen. Nå har de endelig reist seg, og det har gått fint. Alle er enige. »Vi gir oss ikke før vi har vunnet fram nå», sier de.

Bakgrunnen for streiken i Nord-Sverige er hele spektret av kapitalistiske utsgningsmetoder. Denne statskapitalistiske storbedriften har vært en av de fremste i Sverige til å innføre moderne høyt utviklede systemer for å øke utbyttinga av arbeiderne. Årsakene til streiken er mange, i innhold er de imidlertid like.

Det som til slutt fikk begeret til å flyte over var en ny lønnsavtale bygd på arbeidsvurderinger som resulterte i at mange arbeidere fikk redusert lønn, for enkelte opp til 2 kroner i timen. 12. desember la 35 mann i Svappavaara ned arbeidet, nesten øyeblikkelig spredde streiken seg videre til Malmberget og Kiruna. Tanken på streik var ikke ukjent, den hadde lenge vært både nevnt og diskutert blant arbeiderne. Den siste lønnsreduksjonen var det som til slutt utløste misnøyen som hadde samlet seg opp under mange års undertrykkelse.

Arbeidet ved gruvene er kjent for å være hardt, ikke minst ved LKAB. Det er ikke drevet noen form for forsvarlig vernearbeid. Fra vernektoren og fra myndighetene blir det gang på gang slått fast: »Vernearbeid skal lønne seg». Tiltak mot gass, støv og støy vil etter bedriftens beregninger tydeligvis ikke lønne seg. Derfor er så godt som alle som har

arbeidet noen år ved LKAB mer eller mindre hørselsskadd, svært mange er skadd av gass og støv, en del dør av silikose, dessuten er det mange direkte arbeidsuhell. Bedriften har gått over til dieseldrift, i følge overingenior Arne Winther skulle slik drift være mest skånsom. Men alle arbeidere påstår det motsatte. LKAB-sjef Lundberg har hevdet at silikosefaren er utryddet. Men når arbeiderne til stadighet ser kamerater stupe av silikoseforgiftning, kommer hele LKAB's PR-virkomhet i et grelt lys.

I lønnspolitikken gjennomfører bedriften en konsekvent splittelseslinje med enorme

lønnforskjeller, stadig hardere akkorder osv. Eldre arbeidere og arbeidere som ikke er fullt ut effektive p. g. a. helsemessig svikt, blir forflyttet til bestemte arbeidsplasser for »utrangert» arbeidskraft med tilsvarende lønnsreduksjoner. Det samme blir benyttet for »disiplinær svikt», politisk aktivitet som strider med bedriftsledelsens linje osv. LKAB har drevet med intense arbeids- og tidsstudier til lempet det såkalte UMS-systemet og har gjennom dette presset arbeidskrafta til det ytterste.

For å sette igjennom alle de arbeiderfiendtlige tiltaka har bedriftsledelsen utviklet en

tvers igjennom fascistisk personalpolitikk. Grunnlaget for denne er amerikaneren Kennings såkalte 31 teser. Under streiken nå er det kommet fram at langt over halvparten av bedriftens funksjonærer solidariserer seg med arbeiderne. Men dette kan de ikke gi uttrykk for uten å sette jobben sin på spill. I følge tesene er de forpliktet til å identifisere seg med bedriften.

Kort summert er umenneskelige arbeidsforhold og vitenskapelig utpekulert utbytting av arbeiderne til siste trevl det som ligger til grunn for streiken som i dag ryster det svenske »velferdssamfunnet».

Mer om Kiruna side 10. Spesialoppslag på midtsidene.

Lokalt streikemøte i Kiruna.

AV INNHOLDET ELLERS:

KREV FRIE FORBUNDS-
VISE OPPGJØR — S.4

DE TRYGDEDE RAMMES
AV MOMSEN — S.5

MAO TSETUNG OM
PARTIET — S.8

NATO-MOTSTANDERE
FENGSLER — S.10

STALIN — EN STOR
REVOLUSJONÆR — S.12

Send streikebidrag til

STREIKEFONDET FOR LKAB-ARBEIDERNE
POSTGIROKONTO 65 360, KIRUNA, SVERIGE

★ KLIPP & KOMMENTAR

ROTTE SØKER TØRT LAND

Den pillrätne SF-skuta begynner nå for alvor å ta inn vann og som ordtaket spår gjør smånagerne seg klar til å gå fra borde. Siste rekrutt er advokat Per Aavatsmark, partiets leder i Oslo formannsskap og bystyre, medlem av finansutvalget og ellers innehaver av en hel rekke kommunale og andre bein.

I et stort oppslått intervju i Arbeiderbladet 6. desember holder Aavatsmark «oppgjør» med SF. Det er et langt intervju, men det går i hovedsak ut på at partiet har utspilt sin rolle i norsk politikk ettersom NATO-motstanderen Einar Førde er innvalgt på Stortinget. Aavatsmark unngår sjølsagt ethvert snakk om klassekampen og arbeidsfolks situasjon, det er hans egen situasjon som bekymrer ham: «Det forekommer meg at den politiske utvikling i Norge vil bli bestemt av utviklingen i Arbeiderpartiet. Derfor tror jeg at man kan gjøre en feil ved å holde seg utenfor der hvor tingene på godt og ondt skjer.»

Det er ikke så vanskelig å trenge gjennom det røykteppe av «prinsipielle betraktninger» Aavatsmark forsøker å omgi seg med. Saken er i virkeligheten såre enkel.

I høst søkte Aavatsmark stillingen som finansrådmann i Oslo. Fordi han representerte SF var han uten sjanse overfor det korrupte kommunebyråkratiet som slenger ut den slags ekstra feite bein. Hadde han derimot vært medlem av DNA ville han trolig vært en «sterk» kandidat. Karrierister og opportunisten av Aavatsmarks type har aldri hatt vansker med å trekke den rette konklusjon: Over i DNA – for å stå i bedre posisjon når det skal gleses etter neste bein.

Tusener av Oslo-arbeidere stemte Aavatsmark inn i bystyret i tiltro til at han ville representere deres klasseinteresser mot sosialdemokratiet. Men utviklinga har vist at SF sjøl fører en sosialdemokratisk politikk.

Derfor innser flere og flere at den norske arbeiderklassen må skape sitt eget revolusjonære kommunistiske parti, der medlemmene gjennom sin praksis viser at de forener seg med folket og tjener folket. Et slikt parti vil aldri kunne bli noen tumleplass for karrierister av Aavatsmarks type. Tvert imot vil skånseløs avsløring av og kamp mot småborgerlig opportuniste bli av største viktighet for å styrke partiets enhet og slagkraft.

Å BLI «HABBA» VEKK

Rasjonaliseringsfirmaet Asbjørn Habberstad A/S ekspanderer stadig. Nylig kunne *Dagbladet* fortelle at firmaet er satt til å rasjonalisere det danske utenriksdepartement, og at firmaet nå også har oppretta filial i Brasil. Sjøl om *Dagbladet* mener at rasjonaliseringseksperter er «vår tids mirakelmenn», så sier den beske realitet noe annet, slik barna til Hydroarbeiderne uttrykte det etter at «mirakelmannen» hadde sopt over Norsk Hydro.

– Pappa'n min er «habba» het det om en som var rasjonalisert vekk.
– Hva er det dere leker da, ble noen unger på Heroya spurt.
– Snehvit og de syv dverger, lod svart.
– Men dere er jo bare fem dverger?
– Ja, Habberstad har vært her.

YENAN-TALENE PÅ NORSK

Det grunnleggende verket i den marxist-leninistiske litteratur- og kunst-teorien, er formann Maos «Taler på Yenankonferansen om litteraturen og kunsten». Disse talene har nå SUF(m-l) utgitt på norsk.

Hvorfor er disse talene så viktige? Både Marx, Engels, Lenin og Stalin skrev om litteratur og kunst. Men det var først Mao som systematisk analyserte litteraturen og kunsten og sammenfattet den marxist-leninistiske teorien på dette området. Derfor er Yenankonferansen grunnlaget for den proletariske litteratur- og kunst-politikken, i Kina (og i Norge. Mer enn det: Yenankonferansen er grunnlaget for å forstå alle klassers kulturpolitikk i alle land.

Yenankonferansen er også en svært viktig del av grunnlaget for å forstå kulturrevolusjonen og kampen mellom de to linjene i Kina (og i Albania), og videreføringa av klassekampen under sosialismen.

Det revolusjonære oppsvinget vi er inne i gir seg også det utslag at flere og flere norske kunstnere og forfattere innser at de har felles interesser med proletariatet og ønsker å lage sosialistisk kunst. Men for å skape sosialistisk kunst, er det nødvendig å ha kjennskap til marxismen og samfunnet. Spesielt viktig er den revolusjonære kunst-teorien, for, som Lenin sa: «Uten noen revolusjonær teori kan det ikke finnes noen revolusjonær bevegelse.» Mao Tsetungs taler på Yenankonferansen om litteraturen og kunsten er det kompass som revolusjonære, norske forfattere og kunstnere ikke bare kan, men må styre etter, dersom deres verker skal bli til virkelig nytte for folket.

Ved å utgi disse talene har SUF(m-l) ikke bare satt oss i stand til å forstå litteraturen og kunsten, litteratur- og kunstpolitikken og den kinesiske kulturrevolusjonen, forbundet har dermed også lagt hjørnesteinen i den revolusjonære bevegelsen i norsk litteratur og kunst.

KLIPP UTEN KOMMENTAR

Finn Gustavsen, redaktør for SF's «pressetjeneste» har blitt intervjuet av *Morgenposten* under tittelen «Krympefri kjendis med statsstøtte». Vi gjengir følgende klipp:

– SF ble rammet av flere ulykkelige omstendigheter på kort tid. De største problemene var det nok bruddet med SUF som skaffet oss. Vi fikk oppleve at folk flest ikke registrerte bruddet – vi ble identifiert med ungradikalerne, med studentopprørerne og hysteriet omkring Mao's tanker. Dette ble bl. a. Tore Linne Eriksens bane.

– Klassekamp var et av SF's slagord i valgkampen. Har det noen appell i dagens Norge?

– Jeg innrømmer at det var taktisk uklokt av oss å bruke det slagordet. Fordi man med klassekamp i velferdssamfunnet lett tenker på arbeidernes kamp for å skaffe seg bil, TV og hytte på fjellet.

– De har ikke mye til overs for studentopprørerne?

– Nei, det hele er etter min mening en motsetning. Nå er det hele i ferd med å stilne av. Hva var det disse ungdommene gjorde opprør mot? Jo, noe de kalte autoritet. Men se på dem der de går og leser likegyldige fraser fra formann Mao's Røde Bok: Det finnes ingen som er så autoritetstro som nettopp disse menneskene. Det eneste de oppnår er å skade seg selv. De lever i absoluttenes verden, og beveger seg i maoistisk-marxist-leninistiske tankebaner som intet har med virkeligheten å gjøre. Jeg er alvorlig redd for den slags! Jeg blir kvalm, og jeg blir rystet.»

KAMPEN MOT NATO

Kampanjen Norge ut av NATO holdt sitt andre landsmøte i dagene 6.–7. desember. Landsmøtet, som

samlet delegater fra hele landet, viste at kampanjen står like sterkt som før, til tross for forsøkene på å lamme og nedlegge den fra ledende folk i SF, NKP, Unge Venstre og AUF.

Diskusjonen på landsmøtet om videreføringa og utdyping av grunnlaget for kampanjen resulterte i at man vedtok en politisk plattform i seks punkter. Disse tar utgangspunkt i bakgrunnen for opprettinga av NATO-USA-imperialismens behov for å styrke sin økonomiske, politiske og militære kontroll med Vest-Europa. Videre slår den fast at NATO's og Warszawa-paktens hovedfunksjon er å undertrykke folkene i medlemslandene, samtidig som de virker som undertrykkings- og utpressingsapparater overfor folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika. Plattformen vender seg videre mot USA- og Sovjet-ledernes planer om «kollektive sikkerhetssystemer», som bare vil bli til nye og bedre midler for undertrykkinga. I konklusjonen understrekes det at kampanjen mot NATO i Norge må ledes av en anti-imperialistisk, nasjonal enhetsfront, der det hele tida er medlemmene som på demokratisk vis bestemmer frontens politiske linje. Dette betyr ei utdyping av vedtaka på forrige landsmøte, da man vedtok at kampanjen skulle bli en medlemsorganisasjon. Med den nye politiske plattformen har landsmøtet lagt grunnlaget for et bedre og mer aktivt anti-NATO-arbeid i Norge.

I en rekke uttalelser gikk landsmøtet mot USA-imperialistenes og Sovjet-ledernes planer om et all-europeisk sikkerhetssystem, og mot at filmen «Green Berets» skal bli vist på norske kinoer. Det ble også vedtatt å gjøre Oslo-avdelingens organ «FRITT NORGE» til kampanjens organ.

GREEN BERETS STANSET

Filmen «The Green Berets» har blitt trukket tilbake av det amerikanske monopolist-konsernet Warner Bros' norske underavdeling Seven Arts. I følge direktøren, Narvesen, skyldes dette at selskapet ikke finner det «tilrådelig» at filmen i dag blir vist noe sted i Norge! Det tror vi direktøren kan ha rett i. For i alle deler av landet har motstanden mot den amerikanske fascist-filmen vokst i styrke helt fra den ble påtenkt på Kinematografenes program. Folk flest ønsker ikke at dette propaganda-framstøtet fra USA-imperialismens side skal bli formidlet videre gjennom norske kinoer. En framvisning av filmen ville over alt ha

ført til protester og demonstrasjoner. The Green Berets ville ha blitt stanset der hvor reaksjonære kino-byråkrater hadde forsøkt å få den vist. Alt dette vet Warner Bros og direktør Narvesen.

At filmen ikke vil bli vist er derfor et direkte uttrykk for den anti-imperialistiske bevegelsens styrke og kampkraft. *Morgenbladet* raser den 6. januar over denne «unfallsheten» fra monopolkapitalens side, men bønnfaller samtidig Warner Bros om å omgjøre sin avgjørelse og vise fascistfilmen for «ytringsfrihetens» skyld.

Vi tror ikke dette vil skje. Likevel vil utvilsomt enhver som støtter det vietnamesiske folkets kamp også i tida framover bekjempe alle forsøk på å sette opp The Green Berets. Derfor kommer denne fascist-filmen aldri til å bli vist, uansett hva reaksjonen måtte ønske.

HUNDRETUSENER STREIKET MOT MOMS

Arbeidsfolk har gjennom resolusjoner, streiker og demonstrasjoner vist at de er motstandere av det nye skattesystemet, Momsen, som ble innført 1. januar.

2. desember streika flere hundre tusen over hele landet mot Momen og samme dag ble det arrangert et demonstrasjonstog i Oslo under parolene:

Nei til all Moms!
Til kamp for et skikkelig lønnsoppgjør!

Full kompensasjon for prisstigning!

I demonstrasjonen deltok omlag 1000 arbeidere og studenter. Etterpå ble det arrangert et møte i *Folkets Hus, store sal, og det blei holdt appeller om kampen mot Momen og nødvendigheten av et skikkelig lønnsoppgjør. Møtet blei avslutta med SUF(m-l)s teaterstykke:*

«LO's styrke, din trygghet og framtid»

KU I KRISTIANSAND BRYTER MED REVISJONISTENE.

Det viktigste revisjonistiske framstøtet i Kommunistisk Ungdom (KU) har hittil vært eksklusjonen av sentralstyremedlemmet Egil Engeland. Hans lokallag, Kr.sand KUL, har imidlertid nektet å godta eksklusjonen. Laget har opprettet et nært politisk og organisatorisk samarbeid med SUF(m-l) i byen. I en felles presseuttalelse heter det bl. a. at Kr.sand KUL og Kr.sand SUF(m-l) har marxismen-leninismen-Mao Tsetungens tenkning som ideologisk rettesnor.

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

Tveita postkontor, Oslo 6.
Postgirokonto nr. 206699.

ABONNEMENTSPRISER:

Kr. 12,- pr. år.
Halvårsabonnement kr. 6,-
Gruppeabonnement (min. 5 stk.) kr. 10,- pr. år.

KLASSEKAMPEN gis ut av ei gruppe marxist-leninister, og kommer ut en gang i måneden.

Redaktører og ansvarlige utgivere:

Sigurd Allern og Finn Aasheim.

adr:

Observatorieg. 12, Oslo 2

Trykt i offset hos

A/S DUPLO-TRYKK

SVERIGE: NORDISKE MARXIST-LENINISTISKE AVISER OG TIDSSKRIFTER. DANMARK:

M-L Gnistan. Månedlig marxist-leninistisk arbeideravis. Abonnement gjennom: Danelius bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Utgitt av KFML.

Marxistisk Forum. Teoretisk tidsskrift. Abonner gjennom Peterson, Studentstaden 10^{II}, Uppsala.

Clarite. Organ for Svenska Clariteförbundet. Abonnement: Tidsskrift-tjen Clarite, Surbrunnsgatan 43 A, Stockholm V A.

Kommunist. Organ for KFML. Abonnement: Buen 11^V, 2000 København F.

Marxistisk-Leninistiske Studiebrev. C/o Kommunist, Buen 11^V, 2000 København F.

Rød Front. Organ for KUML. Abonnement: c/o Hansen, Nygårdsvej 41 B^I, 2100 København Ø.

Det er nå snart ett år siden det første nummeret av *Klassekampen* ble utgitt. Avisa har fra første stund vært et organ for den marxist-leninistiske og revolusjonære arbeiderbevegelsen. Innholdet i *Klassekampen* har hatt som målsetting å tjene det som i dag er hovedoppgaven for norske revolusjonære arbeidere: Bygginga av arbeiderklassens kommunistiske parti. Erfaringene fra over hundre års klassekamp har nemlig vist at «skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et parti som bygger på den marxist-leninistiske revolusjonære teorien og som er av marxist-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier».

For å fremme denne kampen, for å utbre marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning og anvende den på norsk virkelighet ble *Klassekampen* startet.

Avisa er altså en propagandist og agitator for den revolusjonære bevegelsen. Den bidrar til å sveise rekkene av revolusjonære sammen ideologisk. Men *Klassekampen* er også et redskap for *organisatorisk* å forene lokale grupper, korrespondenter og lesere til ett parti. Gjennom å skrive og rapportere til avisa, diskutere innholdet i den og spre den, styrkes den ryggraden som det kommunistiske partiet kan forme seg rundt. *Klassekampen* blir på denne måten, med Lenins ord, «ikke bare en kollektiv propagandist og agitator, men også en kollektiv organisator».

Derfor er det også viktig at avisa stadig forbedres innholdsmessig, og at den spres

til stadig større deler av det arbeidende folket. I dette arbeidet har også *Klassekampens* lesere et stort ansvar.

DISKUTER OG KRITISER AVISA

Mao Tsetung har uttrykt dette slik: «Når en først har satt i gang med ei avis, må en ta denne oppgaven alvorlig og fylle den slik det kreves. Dette er en plikt ikke bare for de som redigerer den, men også for de som leser den. Det er over måte viktig at leserne gir uttrykk for sine meninger, at de sender inn notiser og brev, at de sier fra om hva de liker og hva de misliker. Bare på dette viset kan avisa bli god.»

Leserne bør derfor kritisere avisa, påpeke dens fortrinn og feil. Kommenter innholdet i *Klassekampen*, måten den blir skrevet og satt opp på. Skriv til oss om spørsmål du mener bør tas opp eller behandles grundigere. Og brenn ikke inne med synspunkter dersom du er uenig i den politiske linja *Klassekampen* inntar i ulike saker. Det er gjennom slik kritikk at redaksjonen i avisa fullt ut kan bli oppmerksom på hva som må endres for å gjøre *Klassekampen* til et enda bedre redskap for arbeiderfolks kamp.

Like viktig for arbeidet med partibygginga er det at leserne ikke bare studerer *Klassekampen* hver for seg. Rundt om på arbeidsplasser og skoler er det i dag en rekke organiserte grupper som gjennomgår og diskuterer stoffet i avisa. En slik arbeidsform gir bl. a. gode muligheter til å ta opp hvordan de kamperfaringene som *Klassekampen* formidler skal utnyttes i

praksis. Den som følger arbeiderklassens kamp gjennom *Klassekampen* studerer også denne kampen ved hjelp av marxismen-leninismen. Slike diskusjonsgrupper vil derfor være en nyttig forberedelse til de grunnstudier i den revolusjonære teorien, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning som de Sosialistiske arbeids- og studiegruppene og SUF(m-l) i dag organiserer.

ØK SPREDNINGA AV KLASSEKAMPEN

Klassekampen har i løpet av det siste året blitt solgt i stadig fler eksemplarer. Spredninga av avisa har økt fra 3500 til 10 000 eksemplarer. Dette er allerede en større leserkrets enn venstresosialdemokratiet «Orientering» og NKP-revisjonistenes «Friheten». Men slike råtne trykksaker, som snart ikke inneholder mer enn Statens moms-annonser, er heller ingen målestokk for en marxist-leninistisk avis.

SKRIV I KLASSEKAMPEN

Klassekampen er ei arbeideravis. Det betyr at den ikke bare er skrevet for arbeiderfolk, men også av arbeiderfolk. *Klassekampen* henter ikke sitt stoff fra USA-imperialismens propaganda-byråer. Våre kilder er ikke pressefolk som fordreier arbeiderfolks leve- og arbeidsvilkår, og som fortier undertrykkelse, streikebevegelser og massenes revolusjonære aksjoner. Vi har heller ingen betalt stab som kan reise

rundt og samle inn opplysninger fra alle de felter som et talerør for arbeiderklassen bør og må dekke.

Klassekampens korrespondenter er først og fremst folk som sjøl står ute i arbeidslivet, i produksjonen, og som derfor har de *erfaringene* fra arbeiderfolks situasjon og kamp som avisa har som målsetting å bringe videre. Men vi trenger *fler* slike medarbeidere; arbeidere, småbrukere, fiskere og ungdommer under utdanning som er på en arbeidsplass om dagen og skriver til oss i fritida. Send inn ditt bidrag, sjøl om du synes det ser ubetydelig ut! Beskriv arbeidsforholda der du jobber, ta opp akkordsettinga eller eksempler på arbeiderfiendtlig rasjonalisering. Fortell om den kampen som du og dine arbeidskamerater fører mot den økte utsuginga, og om de problemer dere støter på.

Gjennom *Klassekampen* kan nemlig andre arbeiderfolk over hele landet ta del i de erfaringer dere har fått gjennom kampen. Med en slik sentralisert og systematisk utveksling av lærdommer fra med- og motgang i den revolusjonære arbeidet, i kampen for bedre arbeids- og levevilkår, kan revolusjonære som kjemper på forskjellige frontavsnitt lære av hverandre. Dermed vil også grunnlaget for det nye kommunistiske partiet bli styrket.

Alt dette viser at *Klassekampen* bare kan bli et stadig bedre redskap for arbeiderklassen i den revolusjonære kampen i bygginga av det marxist-leninistiske partiet, dersom nettopp du, leseren av avisa, tar del i dette arbeidet.

Kadaverdisiplin i militæret

FORTELLER REKRUTT TIL KLASSEKAMPEN

Kadaverdisiplin og overgrep mot menige er velkjente fenomen for alle som har tjenesegt i det borgerlige militærforsvaret.

Klassekampen har hatt en samtale med en av de mange. Han har nettopp avslutta rekruttskolen i hæren.

— Hvordan opplevde du forholdet mellom menige og offiserer?

— Det virker som om offiserenes fremste oppgave er å tvinge de menige til å godta mer eller mindre idiotiske bestemmelser ved åpenbart terroristiske midler. Ofte gjaldt det mindre ting. Det kunne være sengstrekken som ikke var 100 prosent perfekt, eller støvlene som ikke var oppstilt nøyaktig så snorrett som troppsjefen krevde. Da kunne han reagere med å sparke støvlene ut i rommet, kaste sengklerne ut av vinduet eller utkommandere den «uheldige» til å foreta 10 armhevinger i sola foran resten av troppen ved oppstillinga om morgenen. Og da talte han sjelden strake veien til 10, men gjentok 8 og 9 inntil folk falt sammen. Ofte ramte dette dem som strevde hardest med å overholde ordensreglene, men som var upraktiske uten å kunne hjelpe for det.

— Var dette isolerte tilfelle?

— Nei, utmarsjene var verre. En gang ødela jeg Akilles-sena. Den beskjeden jeg fikk, var at jeg bare kunne avbryte marsjen — dersom jeg ville la meg sjukmelde. Da ville jeg nemlig gå glipp av perm, den første etter ankomsten til leiren, som alle rekrutter ser fram til fordi man da har vært internert i leirområdet i 14 dager.

Å true med å nekte perm er et vanlig våpen for å oppnå full lydighet. I et annet tilfelle blei folk med frostskaadde hender nekta å gå med vanter, fordi noen av de andre rekruttene hadde glømt sine vanter i leiren. Alle skal nemlig være kledd likt! — Når det er fysisk umulig for enkelte utrente folk å holde tempoet under utmarsjen, går det ut

over de andre. De må da avpasse tempoet etter dem som er «knekt», slik at de kanskje må være ute store deler av natta. På denne måten prøver offiserene å sette de menige opp mot hverandre. Det er en vanlig taktikk.

— Pleier den å lykkes?

— Sjelden, var mitt inntrykk. Solidariteten blant rekruttene var oppmuntrende.

— Var du spesielt uheldig med offiserene?

— Det er selvfølgelig mulig at noen av dem var verre enn gjennomsnittet. Men mønsteret ser ut til å være det samme over alt i det militære. Og uansett er det typisk for systemet at de verste terroristene får tute fram uten at noen «ansvarlige» stopper dem.

— Fikk du inntrykk av hensikten med å behandle rekruttene på denne måten?

— Det blei iallfall klart for meg at dersom «forsvaret» virkelig var et forsvar for folket i Norge, så trengte man ikke trampe på dem som skulle stå for dette forsvaret, slik det skjer i dag. — Nei, hensikten kom fram — ufrivillig — under det første orienteringsmøtet med sjefen etter at vi var kommet inn. Der blei vi instruert i den «riktige» opptreden når vi var stilt overfor store folkemasser. Vi måtte ikke skyte i folkemengden før vi blei tvunget til det, understrekte sjefen, og talte så liberalt om at det å skyte på sitt eget folk fortonte seg som den reine vennetjeneste.

— Det er i slike situasjoner «forsvaret» kommer til anvendelse, som et forsvar for storborgerskapet mot arbeiderfolk. Og fordi de aller fleste rekrutter kommer fra de breie lag av folket, kan militærapparatet bare fylle sin oppgave om rekruttene tvinges til å avfinne seg med å adlyde ordre, uansett hvor idiotiske ordrene virker, uansett hvor uenige de er i bestemmelsene. Men kadaverdisiplinen og underkuinga avler motstand. Stadig flere rekrutter blir klar over behovet for organisert kamp for sine interesser under militærtjenesten.

RØD VÅR I OSLO FILMKLUBB

Etter at en liten klikk i en årrekke har drevet Oslo Filmklubb som en uoffisiell PR-kanal for den mer eksklusive delen av den kommersielle filmproduksjonen, har klubbens generalforsamling forkastet en videre ferd langs denne linja. Det ble valgt et helt nytt styre med et vårprogram som har krav på interesse fordi det tar klart standpunkt for de progressive krefter i klassekampen og fører denne kampen også inn på kunstens område.

— Det er klart at dette klimaskifte i Oslo Filmklubb måtte komme, sier den nye formannen Rosa Seierstad, — for den politikk som ble ført, var verken i pakt med tida eller med medlemmenes interesser. Vi ser det nå som vår hovedoppgave å bringe virksomheten ned på jorda igjen og å undersøke hvordan filmen blir brukt som et våpen i klassekampen både her i Norge i dag, og i andre land til andre tider. Dette rammeprogrammet er nå vedtatt i styret og arbeidet med detaljene for vår-opplegget er i full swing.

På programmet står bl.a. nedsettelse av studiegrupper på emnene «Leninismen i filmen» og «Filmen gjenspeiler klassekampen», i forbindelse med Lenin-jubileet 22. april og et større Eisenstein-arrangement i mars i samarbeid med Det Norske Studentersamfund.

Det skal vises gamle og nye Lenin-filmer, anti-imperialistiske filmer i samarbeid med Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampen «Norge ut av NATO», kinesiske filmer, samt «kulturradikale» filmer under tittelen «Virkeligheten som ble vekk» — foruten at det vil bli lagt stor vekt på debatter og kritikk.

En særlig interessant programpost har tittelen «Film som opplysnings- og indoktrineringsmiddel: Arbeiderfolks kår». Her er det meningen å ta opp Statens Filmsentrals og Arbeidernes Opplysningsforbunds virksomhet. Disse to instansene distribuerer en rekke kortfilmer som skal bidra til «forståelse» og «samarbeid» om tidsstudier og rasjonalisering — filmer som er direkte retta mot arbeiderfolk.

Filmklubbene er lukkede forsamlinger, men alle over 16 kan bli medlemmer.

SUF PÅ ISLAND FORTSETTER DEN REVOLUSJONÆRE LINJA

Fra Sosialistisk Ungdomsforbund (SUF) på Island har norske marxist-leninister mottatt et brev som bl. a. forteller følgende:

«Vår organisasjon, Sosialistisk Ungdomsforbund, ble dannet i 1938 da det Kommunistiske Ungdomsforbundet og venstrefløyen i det Sosialdemokratiske Ungdomsforbundet ble slått sammen som en følge av at Kommunistpartiet og venstrefløyen i det Sosialdemokratiske partiet samme år gikk sammen og dannet det Forente Sosialistpartiet (FSP).

Ettersom tida gikk fortsatte SUF på sin revolusjonære linje, men FSP gikk lengre og lengre mot høyre inntil i fjor (1968, red. anm.) da det ble oppløst. I stedet ble det dannet et nytt parti, Folkealliansen, som hadde eksistert i et par år som valg-koalisjon mellom FSP og «venstresosialister». Derfor arbeider SUF nå sammen med andre revolusjonære for å danne et revolusjonært kommunistisk parti.

Vårt teoretiske grunnlag er den vitenskapelige sosialismen, marxismen-leninismen, og vi er fast besluttet på å gjøre revolusjon og bygge opp sosialisme og kommunisme her på Island. Den viktigste delen i denne kampen er kampen mot USA-imperialismen (som har viktige militære baser her) og deres imperialistiske verktoy NATO. Vi er også fast besluttet på å kjempe mot den innenlandske kapitalismen og verdenskapitalismen som forsøker å trenge seg inn her gjennom EFTA og andre kapitalist-imperialistiske organisasjoner.

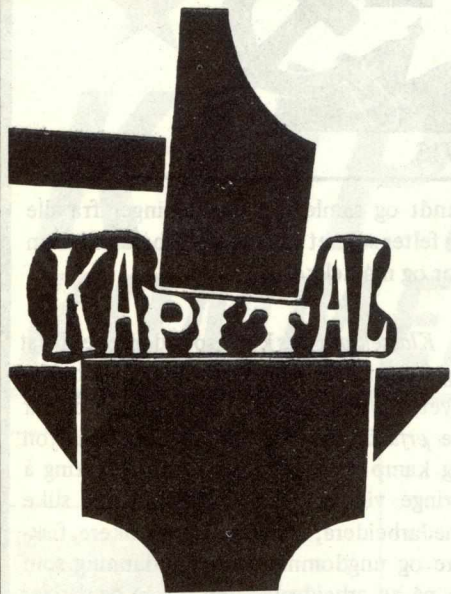
En stor del av vårt arbeid går også til propaganda for nasjonale frigjøringsbevegelser ettersom deres sak jo også er vår.»

Etter å ha ytret ønske om utveksling av aviser og tidsskrifter slutter brevet:

«Leve vennskapet mellom alle verdens revolusjonære!

Lenge leve marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning!»

LENIN OM STREIKER

Så lenge arbeiderne står overfor kapitalistene på individuell basis, er de fortsatt slaver som uopphorlig må arbeide til gagn for andre. Men når arbeiderne setter fram sine krav i fellesskap og nekter å underkaste seg penge-sekken, opphører de å være slaver, de blir menneskelige vesener som begynner å kreve at deres arbeid ikke bare skal tjene til å berike en håndfull lediggjengere, men skal gjøre det mulig for arbeiderne selv å leve som menneskelige vesener. Slavene begynner å sette fram krav om å være herrer. Enhver streik minner arbeiderne om at deres stilling ikke er håplos, at de ikke er alene.

Se hvilken enorm betydning streiker har på de streikende selv og på arbeiderne på fabrikker i nærheten eller i samme industrigren. I normale, fredelige tider utfører arbeideren sitt arbeid uten å knurre, motsier ikke arbeidsgiveren og diskuterer ikke sine forhold. I streiketider setter han fram sine krav med høy ro, han minner arbeidsgiverne om deres overgrep, han krever sin rett, han tenker ikke bare på seg selv og sin lønn, han tenker på alle sine arbeidskamerater som har lagt ned arbeidet sammen med ham, og som reiser seg for arbeidernes sak uten å frykte hva det vil koste. Det er ofte slik at når det bryter ut en streik på en bedrift, begynner det streik på et stort antall andre fabrikker. Hvor stor moralsk

I forbindelse med de omfattende streikene i Russland omkring århundreskiftet skrev Lenin i 1899 tre artikler under tittelen «Om streiker». Den første av disse artiklene omhandler betydningen i sin alminnelighet av streiker for arbeiderbevegelsen. Nedenfor bringer vi utdrag fra denne artikkelen.

Selv om forholda under det tsar-russiske re-

innflytelse streiker har, ser en på den virkning de har på arbeiderne når de ser at deres kamerater har opphørt med å være slaver og — om enn bare for en tid — er blitt mennesker på like fot med de rike! Enhver streik bringer med seg tanker om sosialisme blant arbeiderne, tanker om hele arbeiderklassens kamp for frigjøring fra kapitalens underkuelse. Det har ofte skjedd at arbeiderne på en bestemt fabrikk, eller i en bestemt industrigren, eller i en bestemt by, før en stor streik dårlig visste noe om sosialismen og ofret den heller ikke en tanke. Men etter streiken kommer det i gang studieringer og forelesninger blant dem, og flere og flere arbeidere blir sosialister.

En streik lærer arbeiderne å forstå hva deres styrke består i og hva arbeidsgivernes styrke består i. Det lærer dem å tenke på ikke bare deres egen arbeidsgiver, men på alle arbeidsgivere, hele klassen av kapitalister og hele klassen av arbeidere.

En streik åpner dessuten arbeidernes øyne for ikke bare kapitalistenes, men også regjeringens natur, og dessuten for lovens natur. På samme måte som fabrikkene forsøker å posere som arbeidernes velgjørere, forsøker regjeringsembetsmennene og deres lakeier å forsikre arbeiderne om at tsaren og den tsaristiske regjering tar like stort hensyn til arbeiderne som til fabrikkene, slik som rettferdigheten krever. Arbeideren kjenner ikke lovene, han har ingen kontakt med regjerings-embedtsmenn, særlig ikke med dem i høyere poster, og som følge av det fester han ofte lit til alt dette. Så kommer det en streik. Statsadvokaten, fabrikkinspektoren, politiet og ofte troppene dukker opp på fabrikkene. Ar-

beiderne får vite at de har brutt loven. Arbeidsgiverne har ved lov tillatelse til å samles og diskutere midler for å skjære ned arbeidernes lønninger, men arbeiderne blir erklært som forbrytere hvis de når fram til en felles avtale.

Det blir klart for enhver arbeider at den tsaristiske regjering er hans verste fiende, etter som den forsvarer kapitalistene og binder arbeiderne på hender og føtter. Arbeiderne begynner å forstå at lovene skrives bare for de rikes interesser, at regjeringen beskytter disse interessene, at det arbeidende folk er kneblet og ikke har rett til å gjøre sine behov kjent, at arbeiderklassen må tilkjempe seg retten til å streike.

Regjeringen er selv fullt klar over at streiker åpner arbeidernes øyne og av den grunn er den så redd for dem og gjør alt for å stanse dem så hurtig som mulig.

Streiker lærer arbeiderne å forene seg. De viser dem at de bare kan kjempe mot kapitalistene når de er forenet. Streiker lærer arbeiderne å tenke på hele arbeiderklassens kamp mot hele klassen av fabrikkere og mot den vilkårlige regjeringen. Dette er årsaken til at sosialister kaller streiker «en skole i krig», en skole der arbeiderne lærer å føre krig mot sine fiender for å befri hele det arbeidende folket.

En skole i krig er imidlertid ikke krigen selv. Streiker er en av de måter som arbeiderklassen kjemper på for sin frigjøring, men det er ikke den eneste måten. Hvis ikke arbeiderne retter sin oppmerksomhet mot andre midler til å føre kampen med, vil de forsinke arbeiderklassens resultater.

Storstreiken i Nord-Sverige er også «ulovlig».

Den lar seg imidlertid ikke skjule. Men en lang rekke tidligere «ulovlige» streiker i Sverige er overhodet nesten ikke nevnt.

«Ulovlige» streiker har vi hatt en god del av her i landet også, og flere vil vi få. De lærdommer Lenin hadde å bibringe arbeiderklassen for nokså nøyaktig 70 år siden, er fremdeles like viktige.

Streiker kan bare gi resultater når arbeiderne er tilstrekkelig klassebevisst, når de er i stand til å velge det passende øyeblikk til å streike, når de forstår hvordan de skal sette fram sine krav, og når de har forbindelse med sosialister som kan skaffe til veie flyveblad og brosjyrer. Det er ennå svært få slike arbeidere i Russland, og det må gjøres store anstrengelser for å øke deres antall, for å gjøre arbeiderklassens sak kjent for arbeidermassene og gjøre dem kjent med sosialismen og arbeiderklassens kamp. Dette er en oppgave som sosialister og klassebevisste arbeidere må påta seg i fellesskap ved å organisere et sosialistisk arbeiderparti med dette formålet.

Streiker er det som gradvis har lært arbeiderklassen i alle land å føre kamp mot regjeringen, for arbeiderrettigheter og for folkets rettigheter som helhet. Bare et sosialistisk arbeiderparti kan føre denne kampen ved å utbre en sann forståelse av regjeringen og for arbeiderklassens sak. Fra individuelle streiker kan og må arbeiderne gå over til en kamp ført

Forts. side 10

Vi krever frie forbundsvisse oppgjør

SIER SAUDAARBEIDER TIL KLASSEKAMPEN

Arbeidsfolks erfaringer med de siste lønnsoppgjøra har vært svært dårlige. De elendige tilleggene har raskt blitt spist opp av prisstigninga. Ved oppgjøret i 1968 var tillegget endatil spist opp før en fikk det.

— Hvordan skal arbeidsfolk unngå et liknende oppgjør denne gangen? **KLASSE-**

VELLYKKET STREIK I HARSTAD

Ved Kaarbo's Mek. Verksted i Harstad ble det først i desember gjennomført en 1-times sit-down-streik. Hele arbeidsstokken, med unntak av klubbformannen og noen få andre tillitsmenn, deltok. Bakgrunnen for den spontane streiken var at bedriftsledelsen hadde nektet å akseptere arbeidernes krav om 5-dagersuke med fri hver lørdag, til tross for lange forhandlinger. I tida etter streiken fulgte arbeidsstokken opp denne aksjonen med nekting av all overtid. Bedriftsledelsen forsøkte straks å dempe misnøyen ved å sette fram forskjellige forslag til løsning, men ingen av disse innebar en full imøtekommelse av arbeidernes krav. Bedriftsledelsens utspill ble da også kraftig og enstemmig avvist av arbeidsstokken på klubbmøtet. Stemningen var klar: 5-dagersuke med fri hver lørdag var det eneste akseptable.

Etter en så samlet opptreden måtte ledelsen bite i gresset, og aksepterte kravet. Riktignok heter det i avtalen at denne ordninga skal vurderes på nytt etter åtte måneder. Men det er ingen tvil om at jernarbeiderne ved KMV aldri vil akseptere noen annen løsning.

KAMPEN retter spørsmålet til en fabrikkarbeider ved EFP i Sauda.

— Den eneste måten det kan skje på er at vi fagorganiserte kan få sette hele vår kampkraft bak krava. Og bare frie forbundsvisse oppgjør kan gi full utnyttelse av kreftene. Det er ikke få ganger vi har reist kravet om denne oppgjørsformen, og like mange ganger har LO-ledelsen forrådt oss ved å tvinge igjennom samordna oppgjør eller «koblete oppgjør», for ikke å snakke om tvungen lønnsnemnd.

— LO's representantskap vedtok allerede i november å gjennomføre samordna oppgjør til våren.

— Dette vedtaket er klart i strid med de fagorganisertes ønsker. Sjøl om LO-ledelsen slo fast oppgjørsformen for grunnorganisasjonene hadde fått uttale seg, kan de ikke unnskyld seg med at de ikke visste hva medlemmene mener. Helt siden det forbryterske oppgjøret i 1968 har de fagorganiserte klart stått fast på kravet om frie forbundsvisse oppgjør uten innblanding fra klassestaten eller LO-pamper. Vår forening, Sauda Fabrikkarbeiderforening, sendte vedtaket om frie forbundsvisse oppgjør til forbundsledelsen i Kjemisk og Sekretariatet allerede før representantskapsmøtet.

— Ja, hvordan står forbundsledelsen i bil det?

— Den viktigste oppgaven for medlemmene i Kjemisk blir nå å presse forbundsledelsen til å følge opp vedtaket fra forrige lønnsoppgjør. Den gang sto hele forbundet samla bak kravet om frie forbundsvisse oppgjør, men da det kom til stykket turde ikke

ledelsen å trosse LO-pampene og koblinga og gå til kamp. Men denne gangen skal vi presse dem til å høre mer på forbundets egne medlemmer enn på LO-lederne. De siste tiltaka fra arbeidskjøperne med renteheving og moms gir ikke arbeidsfolk noe valg: Denne gangen skal det kjempes! Vi har LO-ledernes

forræderi i 1968 i friskt minne, og tålmodigheten har forlenget tatt slutt. Dersom LO- og forbundspamper ønsker å stille seg i veien for vår kamp nok en gang, bør de huske hva formann Mao har sagt: «Der det er undertrykkelse, der er det også motstand.» Kiruna arbeiderne har gitt oss en god nok anvisning.

SUF(M-L)'S FAGLIGE LANDSKONFERANSE:

OM KRAVA FORAN LØNNSOPPGJØRET

I en uttalelse fra SUF(m-l)'s faglige landskonferanse heter det bl. a.:

«De fagorganisertes gjentatte krav om frie forbundsvisse oppgjør i 1970 må nå få organisert uttrykk. Bedriftsclubber og foreninger må stille sin forbundsledelse overfor følgende valg: Enten å bøye seg for borgerstatens og kapitaleiernes «Samleoppgjør» slik de har lagt opp til sammen med en frafallen LO-ledelse, — eller å stå i spissen for foreningenes og dermed arbeidernes rettferdige kamp for sine krav!»

«SUF(m-l)'s faglige konferanse vil uttale:

— vårens lønnsoppgjør bør få form av frie forbundsvisse oppgjør, slik at medlemmene i hvert forbund kan ivareta sine egne interesser.

— tvungen lønnsnemnd og «kobling» må avvises, arbeiderne må igjen tilkjempe seg streikeretten.

— tariffavtalene må bli ettårige og indeksreguleringene må bli helautomatiske, for at ikke resultatene ved oppgjøret straks skal tas tilbake fra arbeiderne gjennom prisstigning.

— arbeiderfiendtlig rasjonalisering, tidsstudier, den økte adgang til overtidarbeid og de nye lønssystemene må bekjempes.

— en lønnsøkning på 25 % er et rimelig krav når en tar hensyn til prisstigninga på forbruksvarer og husleier p. g. a. momsen, den generelle prisstigninga og produktivitetssøkninga den siste tida, samt resultatet av det siste lønnsoppgjøret. Dette er et lavt satt krav. Det er et krav som sikrer arbeiderne en delvis kompensasjon for produktivitetssøkning og prisstigning de siste åra. Dette er sjølsagt under forutsetning av at ikke andre økonomiske disposisjoner undergraver kravet.»

«Kiruna-arbeiderne har vist oss at det nytter å kjempe uten å gå gjennom LO-ledelsen, og her har også LO-ledelsen vist sitt sanne ansikt. De har stilt seg på LKAB-ledelsens side, mot arbeiderne.

Dette er en situasjon som før eller sener også vil måtte komme i Norge. Den kan komme allerede ved vårens lønnsoppgjør.»

De trygdete rammes hardt av momsen

Alle grupper av forbrukere rammes av momsen, men noen rammes hardere enn andre. De som kanskje får svi mest ettertrykkelig av alle er dem som er henvist til å leve av en eller annen form for statlig trygd. I hovedsak vil dette si de fleste folkepensionistene, dvs. de som må leve av alders-, uføreller etterlattepensjon. Denne gruppa omfatter nå flere hundre tusen mennesker og vokser stadig.

For det første er folketrygdens grunnpensjon meget lav. Fra 1970 er den 6800 kroner, et beløp som ligger langt under eksistensmini-

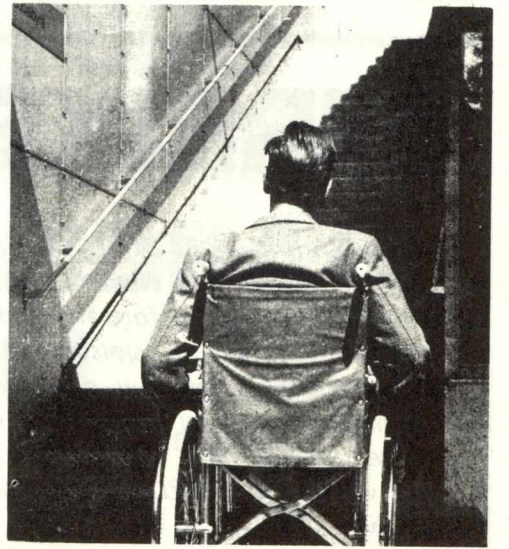
mum selv for en enslig. Alderspensionister som er født før 1898, dvs. de aller fleste, har heller ikke rett til folketrygdens *tilleggs-pensjon*, som er regulert ut fra tidligere inntekt etter prinsippet; den som har tjent best skal også få mest trygd. I enkelte kommuner, bl. a. Oslo, gis det kommunale tilleggspensjoner, men heller ikke disse kan hindre at omtrent alle gamle og uføre må leve under svært trange kår.

Riktignok får de folketrygdete et «kompensasjonstillegg» for momsen på 500 kroner pr. år for de som har full grunnpensjon. Dette

representerer en øking på 7,5 %. Og dersom en tar Aukrust-utvalgets påståtte prisstiging på bare 5,8 % for en god fisk, så ser jo dette ikke så verst ut. Byråkrat-bandene i dette statsutvalget har da også gjort et stort nummer av at de trygdete får «tildels betydelig større realinntekt». Men erfaringene fra andre land som har gjennomført moms-prinsippet, og ikke minst prisspekulasjonene her i landet i de første dagene av januar, viser at denne «forventete prisstiging» er en rein bløff. Momsprisstiging vil etter alt å dømme ligge på minimum det dobbelte av Aukrust-utvalgets prosenttall, dvs. at de trygdetes realinntekt tross «kompensasjonen» vil synke. I tillegg kommer nemlig også virkningene av rentehevinga, som har skrudd boligprisene i været i svært mange leiligheter, samt økte takster på telefon og porto. Regjeringas og Aukrust-utvalgets prisindekser er dessuten basert på *konsumprisindeksen*, som inneholder en systematisk diskriminering av lavtlønnsgruppene. For disse utgjør f. eks. boligkostnader en større del av forbruket enn for den «gjennomsnittsfamilien» prisindeksen baserer seg på.

I likhet med alderspensionistene har også de fleste uførepensionistene bare folketrygdens grunnbeløp på 6800 kroner med sær- og kompensasjonstillegg å leve av. Dersom to ektefeller er uføre får de hver utbetalt 55 % av grunnbeløpet — hvis de vel og merke er så «heldige» at de er erklært helt ervervsudyktige. Om de bare er 50 - 60 % uføre reduseres grunnpensjonen tilsvarende. Men her må en også huske på at svært mange uførepensionister ofte *forsørger* ektefolk og barn og får da bare noen magre forsorgingstillegg. Tillegg for ektefeller er f. eks. ikke mer enn 50 % av grunnbeløpet, barnetillegg 25 %. Og skulle uføregraten være redusert, setter forsorgingstilleggene tilsvarende ned.

Det er også en annen stor gruppe mennesker som er avhengig av folketrygden for å holde liv i seg og rammes like sterkt som de andre kategoriene. De etterlatte, dvs. familie-medlemmer som har mistet forsørgeren, får

Også for de uføre blir vilkåra vanskeligere

de samme pensjoner som andre folkepensionister. Disse får riktignok oftere tilleggspensjon, men bare 55 % av det forsørgeren hadde opparbeidet.

Når en uten videre kan si at de trygdete rammes hardere enn de aller fleste andre grupper forbrukere skyldes dette i første rekke at utgangspunktet deres er så dårlig. Folkepensionens grunnbeløp ligger under eksistensminimum, enhver reduksjon av en slik «levestandard» går på liv og helse løs. Når prisstiging utover vinteren melder seg med full tyngde, er det derfor viktig at også de trygdetes rettmessige krav blir tatt opp som en del av arbeiderklassens egne krav.

For fienden er den samme. Folketrygdens fond hopper i dag opp milliarder av kroner som plasseres i statsobligasjoner eller lånes ut til monopolkapitalen til en billig pris. Det er ingen ting i veien for at de trygdetes pensjoner kunne fordobles med øyeblikkelig virkning. Men dette ville være stikk i strid med klassestatens og kapitalens interesser. Jo lavere trygdene er desto større økonomiske ressurser rår folkets fiender over.

Prisstoppen - en bløff

Siden prisstoppen formelt ble vedtatt innført fra og med 1. september, har prisene fortsatt å stige i omtrent samme takt som før. Statistisk Sentralbyrås konsumprisindeks gikk opp med 0,4 poeng i oktober og 0,3 poeng i november. Dette er til og med *over* den «normale» prisøkninga. Den gjennomsnittlige økninga pr. måned var 0,2 poeng i 1968 og lå for hele 1969, unntatt desember, på 0,26 poeng. Til tross for at prisene i dette tidsrommet steg *mer* enn vanlig, forsøker regjeringa å gi folk inntrykk av at *prisstopp* har vært reell. Etter lønns- og prisminister Vårviks mening har «både produksjons- og omsetningsleddene opptrådt lojalt».

Det er vel riktig å konkludere med at det er regjeringa som har opptrådt lojalt overfor kapitalen. Prisstopp ble nemlig innført i et forsøk på å dempe arbeidsfolks misnøye med momsen, og hindre at de fagorganiserte skulle reise beinhard kompensasjonskrav. I ly av prismyndighetenes formelle «kontroll» har så både store og små kapitalister kunnet sko seg gjennom å sette opp prisene i takt med den økte etterspørselen for nyttår.

Da momsen ble innført 1. januar var den

formelle prisstoppen ennå i kraft, prisene skulle altså derfor bare økes med 5,8 prosent. Likevel har den vanlige forbruker merket at prisstigninga er mye større på mange varer og tjenester. Dette har tvunget bl. a. Arbeiderbladet og Dagbladet til å innrømme at prisene på en del varer har steget med opptil 50 prosent. For å bortforklare dette, har de samtidig intervjuet en «ansvarlig» fra forretningsstanden, som sterkt har beklaget denne tilfeldige «feilprisinga» og «garantert» at det bare dreier seg om unntakstilfeller.

Nå er det utvilsomt usikkert om prisene generelt vil skyte virkelig alvorlig i været i disse første moms-ukene. For akkurat i denne tida er folk flest ekstra oppmerksomme på prisforhøyelsene. Monopolkapitalistene tjener nemlig på ei permanent prisstigning, men ønsker ikke at forhøyelsene skal komme for brått, slik at de fører til «uro i arbeidslivet». Særlig viktig er dette i månedene for lønnsoppgjøret. Men den sterke prisstigninga under «prisstopp» har klart nok vist at det nye skattesystemet, momsen, vil skru prisene i været. Det er bare *tidspunktet* for det virkelige store prissjokket som ennå er usikkert.

Havnearbeiderstreiken i Göteborg

En av de faktorene som bidro til å utløse Kiruna-arbeidernes militante streike-aksjon var eksemplet fra den «ulovlige» havnearbeiderstreiken i Göteborg i begynnelsen av november. Den utløsende årsaken til denne streiken var at to arbeidere hadde blitt suspendert fra arbeidet i to måneder. Men den egentlige bakgrunnen for havnearbeidernes aksjon var en stadig hardere utbytting i form av senkede akkorder og en rasjonalisering der 5-7 mann nå måtte utføre et arbeid som tidligere krevde 11 mann. Streiken var derfor en *forsvarskamp* mot kapitalistenes offensiv. Den svenske marxist-leninistiske avisa *Gnistan* påpeker i en kommentar at det som sosialdemokratene i dag kaller en «ulovlig streik» i dag er arbeidernes eneste mulighet til å kjempe mot kapitalen. Dette skyldes det klassesamarbeidende sosialdemokratiets lamende grep over de faglige organisasjonene.

Gnistan skriver videre: «Havnearbeiderstreiken avslørte også hvor ubrukkbar fagbevegelsen er når den ledes av reformister og revisjonister. Det eneste som ble gjort fra faglig hold, var at fagforeninga oppfordret medlemmene sine, som stod 99,9 prosent samlet bak streiken, om å gå tilbake til arbeidet».

«Havnearbeiderne satte fagforeninga ut av spill gjennom selv å velge en ledelse som passet bedre til å føre ordet for dem. Denne metoden blir utvilsomt den eneste som kan anvendes i de kommende klassekamper for arbeiderklassen.

Havnearbeidernes enighet og besluttsomhet var en annen betydelig faktor under streiken, som sikkert vil føre til kommende seire for havnearbeiderne. Det som manglet i kampen var en bevisst ledelse som på en riktig måte kunne organisere og føre kampen opp på et høyere politisk nivå. En kraft som kun-

ne føre inn en sosialistisk bevissthet i arbeidernes aksjoner. Dette perspektivet virker lyst da Kommunistiske Förbundet Marxist-leninisterna (KFML) gjennom sin handlemåte under streiken, . . . , har vunnet innpass blant havnearbeiderne. (KFML støttet streiken gjennom en flyvebladsaksjon, og samlet inn flere tusen kroner til havnearbeidernes streikekasse, *red.s anm.*)

Vi har fått med en del havnearbeidere i våre studiesirkler, der de forbereder seg for å delta i dannelsen av et revolusjonært arbeiderparti som kan organisere og lede ikke bare havnearbeidernes, men hele arbeiderklassens kamp for et sosialistisk samfunn.»

NEI TIL ØKT KONTINGENT!

Pampene i Jern- og Metallarbeiderforbundet planlegger nå å øke fagforeningskontingenten med 50 %, pengene skal styrke forbundet med henblikk på kommende konflikter. Vi finner liten grunn til å feste lit til det siste utsagnet. Mer sannsynlig er det at pengene havner samme sted som storparten av kontingentene i dag går; — til investeringer i NKL, Samvirke, Landsbanken og andre av DNA/LO-pampenes forretningsiltak. — Noe havner vel også i pampenes egne lommer.

Vi tror ikke at noe av dette vil styrke de fagorganisertes kampkraft, snarere tvert om. Når en skal legge opp midler med henblikk på streikekamp, bør det i dag gjøres på lokalplanet, slik at pengene fritt kan disponeres av de menige fagorganiserte. Slik kan en gjøre seg uavhengig av LO-pampenes godvilje og vurdering av streikens «lovlighet». Avvis den planlagte kontingentøkninga!

SUF(M-L) :

STØTT LKAB - ARBEIDERNE

SUF(m-l)s faglige landskonferanse har vedtatt en uttalelse som oppfordrer til solidaritet med Kiruna-arbeidernes kamp. I uttalelsen blir det bl. a. pekt på at bakgrunnen for Kiruna-streiken er forverringa av arbeidsfolkets kår gjennom rasjonalisering, tidsstuderte akkorder og elendige vernetiltak.

Den svenske LO-ledelsen har fra første stund forsøkt å forhindre og motarbeide streiken. Derfor valgte arbeiderne en streikekomite som de sjøl kontrollerer. LKAB-streiken er en mektig inspirasjonskilde for arbeiderklassen i Norge. De svenske gruvearbeiderne viser ved sitt samhold og sin kampvilje *vegen* i kampen mot monopolkapitalen, som både i Sverige og Norge er arbeiderklassens hovedfiende. LKAB-arbeidernes streik er en seier, men det er likevel en midlertidig og begrensa seier. Dersom arbeiderklassen samlet skal

kunne seire endelig over utbytterne er det nødvendig å erobre samfunnsmakta og innføre proletariatets diktatur. For å klare dette trengs det imidlertid et kommunistisk arbeiderparti som kan lede arbeiderklassens kamp, et parti som bygger på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

Uttalelsen fra SUF(m-l)s faglige landskonferanse slutter slik:

»De svenske gruvearbeidernes streik er et viktig skritt framover og fortjener all den støtte vi evner å gi. SUF(m-l)s faglige landskonferanse 27.—28. desember 1969 oppfordrer derfor den arbeidende delen av det norske folket til å gi de streikende LKAB-arbeiderne sin fulle støtte — økonomisk og politisk — gjennom å sende streikebidrag og støtteresolusjoner.

OVER 5000 KR. FRA SAUDA

Ved en rekke arbeidsplasser rundt om i Norge har det vært foretatt vellykkete innsamlinger til Kiruna-arbeidernes streikefond. Klubbstyrene har sendt hilsmingsadresser og i mange tilfeller har det også blitt bevilget penger fra fagforeningas side.

Et eks. er *Sauda Fabrikkarbeiderforening* som først i januar bevilget 5000 kroner til streikefondet. I tillegg ble det foretatt en 10-kronerulling blant arbeiderne ved EFP.

La det bli et eksempel til etterfølgelse!

Klassekampens utsendte medarbeider i Kiruna har vært bygningsarbeider Inge Myrvoll, Rana.

De sosialistiske arbeids- og studiegruppene har sendt følgende telegram til de streikende arbeidere ved LKAB:

»Kamerater!

Full støtte i kampen mot utbyttere og LO-pamper!

Solidarisk kamp mot arbeiderklassens fiender!»

KIRUNA-AKSJONEN

De svenske gruvearbeidernes streik har fått støtte fra arbeidsfolk i hele Norden, og i Norge er det nedsatt en støttekomite som består av faglige tillitsmenn, representanter fra Rød Frontstyret i Det Norske Studenter-samfund og representanter fra Faglig Studentfront. Komiteen har satt i gang innsamlinger på mer enn 50 steder i Norge, ved fabrikkporter, stands på gatene og ved husbesøk.

Komiteen har gitt ut en løpeseddel og en plakat som oppfordrer til å sende streikebidrag og støtteerklæringer direkte til LKAB-arbeiderne. Løpeseddelen påviser at monopolkapitalen er arbeidsfolks hovedfiende, i Norge som i Sverige, og den gir ei god oppsummering av det politiske innholdet i streiken.

Gratis løpesedler og plakater kan bestilles fra: Kiruna-aksjonen, Boks 53, Blindern, Oslo 3.

SOLIDARITET MED

STREIKENS LÆRDOMMER

Det er ennå for tidlig å trekke de fulle og hele slutninger av streiken i Norrbotten. Streiken pågår fortsatt, og det endelige resultatet er sjølsagt ennå ukjent. Likevel finner vi det riktig å summere opp endel prinsipielle erfaringer allerede nå — ting som det vil være viktig å ha klart for seg i tida framover.

LKAB-arbeidernes streik — med alt det den har brakt for dagen — har fullstendig gjendrevet dusinlønnene om det moderne «velferdssamfunnet». Streiken har vist hva som karakteriserer arbeidernes situasjon, ikke bare i Kiruna, men på de fleste industriarbeidsplasser i Norden: Elendige lønninger for utslitte arbeidere, dyre boliger, helsefarlige arbeidsforhold og et terroristisk arbeidsreglement.

Norrbottens gruvearbeidere har demonstrert disse forholdene for all verden med slik tydelighet at ingen sosialdemokratisk propaganda kan skjule arbeidsfolks virkelige situasjon under monopolkapitalens diktatur.

Streiken har videre bekreftet i hvor sterk grad monopolkapitalens situasjon i dag er preget av krise, og har understreket at statsdrift under borgerskapets diktatur ikke løser krisa. Videre har streiken med all ønskelig klarhet

vist at statsdrift under monopolkapitalens diktatur er monopolkapitalistisk drift, og ikke skiller seg fra vanlig slik drift på noen nevneverdig måte.

Nettopp fordi streikeaksjonen i Kiruna er «ulovlig» og organisert mot LO-pampenes vilje, har den vist hvor arbeiderbevegelsens sosialdemokratiske ledere står, — ikke på arbeiderklassens side, men tvert om som leiesvenner for monopolkapitalen i kampen mot arbeidsfolk. Derfor har LKAB-arbeiderne opprettet sin egen streikekomite som kontrolleres av arbeiderne på massemøter. De har vist arbeidsfolk en ny kampform som gir de fagorganiserte sjøl den hele og fulle makta.

Fordi andre arbeidere kjenner seg igjen i Kiruna-arbeidernes situasjon, har streiken fått massiv støtte — også utenfor Sverige. Derfor er ikke streiken i Kiruna bare et utslag av oppsvinget i den nordiske arbeiderklassens kamp — den er sjøl et viktig ledd i dette oppsvinget. Streiken har styrket arbeidernes kampmoral, gitt viktige erfaringer og pekt på kampformer som gir resultat i dag. Uansett det endelige utfallet vil arbeidsfolk i Norden stå bedre rustet i den fortsatte kampen.

Men like fullt er det viktig å være klar over at streikeaksjonens mulig-

heter i seg sjøl er begrensede — trass i all seier. Arbeiderne i Kiruna kan ved streik kjempe til seg bedre lønnsystemer, arbeidsreglement og arbeidsforhold. Men streiken kan aldri fjerne utbyttinga fordi all kapitalistisk produksjon baserer seg på utbytting. Det kan bare gjøres gjennom en sosialistisk revolusjon som innfører proletariats diktatur over kapitalen.

Lenin sier at streiken er en skole i krig, men ikke krigen sjøl. Streiken er krig om graden av utbytting, — om arbeidsforhold, lønninger osv. Den kan aldri bli en krig om utbyttingas forsatte eksistens.

Derfor er det i Sverige, liksom i Norge og andre kapitalistiske land, nødvendig å bygge opp en fortropp som er i stand til å lede denne grunnleggende krigen, den kampen som skal avskaffe borgerskapets diktatur.

Denne fortroppen er det revolusjonære, kommunistiske partiet. Over hele Norden er marxist-leninister i ferd med å bygge slike partier, væpna med marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning.

Derfor er LKAB-arbeidernes streik både en inspirasjon og en god skole for arbeidet videre.

- Det va tan opp

Intervju med Søren Niemi om

Søren og Leena Niemi bor og jobber i Kiruna. De er vanlige, yngre folk — har to barn og bor i liten blokkleilighet til 500 svenske kroner i måneden, en pris som faktisk ligger under det mange andre må betale i Kiruna!

Søren Niemi er frontlaster i gruva, dvs. hans jobb er å laste etter sprengningene 350 meter under jorda. Han merker gassen særlig godt fordi frontlasterne må starte lastinga umiddelbart etter sprengninga for å oppnå brukbar akkord, — mens gassen er tjukk.

Jeg blir sjuk av gassen, det er hodet som ikke tåler den. Når jeg kommer av jobben må jeg ligge i flere timer før jeg kan diskutere, lese eller noe annet. Ofte blir jeg sengeliggende i lengre tid. De nye maskinene har gjort forholdene verre. Den økte produksjonen øker også gassmengden — vi merker den over alt unntatt i lommeboka.

Niemi forteller om hvordan streiken startet i Kiruna:

— Jeg var på arbeid da meldingene om streiken i Svappavaara kom til Kiruna. Vi arbeidet videre til mat, og så samlet vi oss i matsalene og begynte å diskutere. Det kom folk fra andre matsaler, fra andre arbeidsplasser på bedriften. Over hele verket diskuterte vi hva vi skulle gjøre. Vi visste lite om streiken i Svappavaara, men vi folte at nå var tiden kommet. Flere og flere kom til, og stemninga var absolutt for å legge ned arbeidet. Vi gikk tilbake til arbeidsplassene, men mange steder ble det ikke gjort noe. Hos oss diskuterte vi. Etterhvert stanset driften over hele verket.

Da jeg kom hjem satte jeg meg til vinduet med kikkerten og så ut på malmfeltene — jeg var så spent på hvordan de som kom på ville reagere. Det så ikke ut til å være aktivitet, og etterhvert som det lysnet så jeg at alt sto stille. Nå kom meldinger i radio også.

Da jeg kom på jobb igjen var alle så glade. Det var en lettet stemning. Det avgående skiftet ønsket oss velkommen. Alt sto, men de

Øk pen

Et av de mer ukjente krava fra arbeidernes kravet om øking av pensjonene. Det vekke ikke oppsikt, men det er et viktig krav for de eldre, — og et gammelt krav.

Edvin Berglund er en av dem som har stått spissen for denne kampen. Han forteller at kravet kommer på bakgrunn av at LKAB samband med rasjonalisering har sagt opp mye folk, — sjølsagt blant de eldre arbeidere. Rett til pensjon har arbeiderne først ved fylt 69 år, og det ble derfor lagd ei avtale om førtidspensjonering ved 63 år.

Men førtidspensjonen er så liten at den knapt går an å leve av, forteller Berglund. Oannett arbeid får ikke gamle nedslitte arbeidere. Berglund gir et eksempel på hvordan en førtidspensjonert arbeiders økonomi kan se ut: Pensjon fra LKAB (704,-) pluss livrente (203,-) minus skatt fører til en nettoinntekt på kr. 772,- pr. mnd. Av dette skal han betale f. eks. 395,- i husleie og 25,- i strøm, og ende opp med kr. 352,- å leve for. Av dette skal han betale klær, sko, mat, aviser, TV-lisens osv. til seg sjøl og kona for å leve som folk. I følge normene for sosialhjelp skal de ha kr. 475,- bare til mat pr. mnd. Eksistensminimum er i Gällivare av skattemyndigheter bereknet til kr. 725,- pr. mnd.

Berglund forteller at det blir litt bedre når han blir 69 år og får en kommunal boligstnad (kr. 200 pr. mnd.) samt moderasjon på transportmidler. Ofte Folkepensionen skatte

Sparket for en kopp kaffe

Etter framvisinga av stykket om Norrbottens Järnverk (NJA) på Malmberget kom KK i prat med ei gruvearbeiderkone som sjøl hadde jobbet på kantine ved LKAB i ni år. Vi ble invitert heim til paret, og kona, Ebba Köhler fortalte om sine og mannen Gunnars erfaringer i disse åra.

— Da jeg startet ved LKAB var vi som en stor familie. Det var lett å komme i kontakt med arbeiderne og prate med dem. Forholdet til de overordnede var også brukbart. Men dette endret seg. Arbeidsforholdene ble hardere og hardere. Kontakten mellom de ansatte forsvant etterhvert. Nå er det ikke mulig å snakke med arbeiderne lenger. De får ikke lov til å vise seg i kantina utenom mattid. De får ikke komme inn og ta en kopp kaffe når de fryser, heller ikke for å ta en prat. Vi som

jobbet på kantine fikk ordre om at etter matpausene skulle resten av kaffen tømmes ut, slik at arbeiderne ikke skulle komme og snike til seg kaffe seinere. Jeg nektet, og kom i konflikt med mine overordnede.

Hun forteller hvordan mannen ble offer for den nye linja fra bedriftsledelsen:

— Min mann er reparatør. Han var spesialist på heiser og traverser. En dag stoppet en travers. Mange ventet på den, og min mann og en kamerat gikk for å treffe ingeniøren. Mens de ventet på ham — han var i sin kantine — drakk min mann et glass vann og kameraten en kopp kaffe på sin kantine. Dette ble «oppdaget» og de ble kalt inn til forhör. Det er forbudt å besøke kantina utenom matpausa. Resultatet av forhöret ble at arbeidskameraten til min mann fikk sparken. Han gikk arbeidsløs i et år før han ble tatt inn igjen. Han

fikk en erstatning på 5 000 kroner, men tapte jo minst 20 000 kroner på kaffekoppen.

Min mann ble omflyttet, og måtte først gå rundt med kosten. Seinere fikk han annet arbeid, men fikk lønna redusert med 2-3 kroner til 9,20 i timen. Han får jobbe på ei avdeling hvor de plasserer de som er nedslitt, folk de har problemer med, folk som gir uttrykk for misnøye osv. Vi har forsøkt å ta dette opp gjennom fagforeninga, men de har ikke gjort noe med det. Min mann har aldri fått forklare seg og forsvare seg for dette glasset med vann han drakk. Det er det dyreste glasset med vann i verden. Det har kostet 6 000 kroner hittil.

Det var ikke bare den økonomiske skaden. Verst var kanskje den psykologiske belastninga. Min mann hadde yrkesstolthet, han hadde spesialisert seg. Han var blitt dyktig som reparatør, og ble fratatt det arbeidet som interesserte ham. Det var lønna for 33 års arbeid for LKAB. Han tok det hardt, og fikk besvær med søvnen. Ofte står han opp 3-4 ganger om natta. Mange ganger sover han bare et par timer før han går på jobben. Da får heller ikke jeg sove. Da setter vi oss og arbeider med trefigurer. Vi har lagd en hel trolldugg med dyr og alt — og når vi driver med det så glemmer han en stund. Men så er det det samme igjen når morgenen og jobben kommer.

Han kjente seg igjen i teaterstykket om Norrbottens Järnverk. De er fantastiske mennesker, disse ungdommene. De våger å gjøre noe. Vi har alltid vært så redde for straff. Er man ikke fornøyd med arbeidet så kan man slutte. Forsøker man å gjøre noe, er det alltid andre som venter på arbeid, man kan bli forflyttet.

Blant dyrene deres sto et portrett av Sara Lidman.

— Skad ikke Sara når du skriver om streiken, sa Gunnar Köhler. Vi synes så godt om henne. Hun har gjort mye for oss. Hun står sammen med oss. Vi må streike — vi står sammen nå.

— Jeg vet ingenting om politikk, sa Gunnar Köhler. Men han trodde på et bedre samfunn en gang.

LKAB-ARBEIDERNE

ar spon- slutning

hvordan streiken begynte.

hadde varmet opp for oss. Vi satt og diskuterte, leste, — noen sov, mens vi ventet på resultatet fra streikemøtet som var innkalt. Kl. 20.15 ringte det. Møtet hadde besluttet at vi skulle forlate verket og dra heim. Vi sjekket at alle hadde stemplet ut, at ingen var blitt igjen, og ble kjørt hjem av folk fra lastebil-sentralen.

Niemi mener streiken holder ved:

— Vi holder ut lenge nå. Vi gir oss ikke. Vi skal ha krava igjennom. Forbundet kan godt gå hand i hand med bedriften. Det betyr ingen ting. Det er vi som avgjør.

KK: Finansminister Sträng sa på Aros-mäs-sen at han hadde snakket med mange arbeidere som sa at Sara Lidmans skildring i «Gruva» var gale — at forholdene ikke var så ille.

Niemi: — Det er ikke Sara som har skrevet boka, det er arbeiderne. Hun har bare sammenfattet. Han der Sträng har ikke snakket med gruvearbeidere. Når han kommer hit besøker han turistgruva, som er rein, stovfri og opp-pyntet. Den viser ikke de virkelige forholda.

Teater om NJA

»ANDERSSON ER GAMMAL
HANS KROPP HAR SLITITS NED.
MEN DOM SOM SLITIT NED DEN
VIL INTE HA DEN MER.»

Sangen er hentet fra teaterstykket NJA, »Nils Johan Andersson», som tar opp arbeidernes situasjon ved Norrbottens Järnverks Aktiebolag. Da stykket ble vist for fulle hus i Kiruna var applausen varm, ekte. Kanskje for første gang følte gruvis'ene at deres livssituasjon ble beskrevet og sett med deres øyne. En

sjonen

ikke. Men luksus blir det nok ikke likevel. Han sier:

ELENDIGE HELSEFORHOLD

forteller »gruvis» til KLASSEKAMPEN

Silikose eller støvlunge-sykdom ender i mange tilfeller med døden for den arbeideren som blir rammet. Offisielt er silikosen omtrent borte, det »dør ikke lenger noen av silikose». Dette har i alle fall vært den offisielle myten både i Sverige og i Norge. Men i Sverige har det nylig blitt avslørt at hele 100 arbeidere i løpet av det siste årtiet har mistet livet på grunn av denne sykdommen. Verst rammet er folk som jobber i kvartsbrudd, med boring, i gruveindustri o. l. KLASSEKAMPEN snakket med en LKAB-arbeider, Hadar Sandberg, som sjøl har blitt rammet av silikose.

— LKAB-envoye Lundberg hevder at silikosen er borte ved bedriften?

— Det er noe tøv. Forholdene er heller verre enn før, verre enn de var sjøl på den tida da det ble tørrboret. LKAB-sjefene spør aldri arbeiderne f. eks. om hvordan malmen skal brytes. I dag brukes en helt forkastelig brytemetode som rasbrytning. De påtvinger oss det likevel, og resultatet får vi føle direkte på kroppen, bl. a. i form av silikose. Broren min ble lagt i grava av den grunn.

— Hva med deg sjøl?

— Bedriftslegen ved LKAB sa at jeg var frisk, men flere år etterpå kunne en annen lege fastslå at jeg hadde silikose, og hadde hatt det lenge. Han gav meg ordre om at jeg ikke måtte arbeide under jorda. Men jeg har

fortsatt der, for det er ikke så mye å velge mellom...

— Hva blir gjort for å rette på disse forholdene?

— Omtrent ingen ting. Da broren min døde lofte jeg meg sjøl at de ansvarlige skulle få stå til ansvar. For til tross for at han var syk i 5 år, så ble han utkommandert til arbeidet igjen uten å være friskmeldt. Etter 8 måneder falt han om på jobben og døde.

Helseforholdene er ille over hele bedriften. For ei tid sida brant ei gruestue under jorda. Det ble en enorm røykutvikling slik at vi fikk fri noen dager. Men så ble vi sendt ned dager ble verneombudet tilkalt. Kullosymålingene viste et innhold i lufta som var

dobbelt så høgt som faregrensa for menneskeliv. I gruvene er det også mye trekk, når de sprenger så slår gassen inn gjennom gruvegangene. Alt dette har blitt påtalt mange ganger, men ingen ting blir endret.

— Hva vil streiken bety her?

— Vi har hittil gått her uskyldige og fromme som lam. Men nå har hornene vokst ut. Og vi vil ikke gi opp. Det er bedre å mangle litt mat når en er over jorda enn å bli tynt av gass under den. Vi har satset alt på ett kort, men vi har hele Skandinavia med oss, sa Hadar Sandberg.

ville vise forholdene ved en industriarbeidsplass for folk, vise hvor dårlige forhold som eksisterer. Vi ville lage et stykke som kunne tjene arbeiderklassen. Derfor lot vi arbeiderne bygge opp stykket, de fortalte oss om forholdene, og de lærte oss å opptre, f. eks. hvordan vi skulle simulere arbeidsoperasjoner. Vi ville lage kunst for arbeiderklassen, og det stykket som ble skapt var i bunn og

Borgerpressa om Kiruna: DÅRLIG PERSONALPOLITIKK

Dagspressa har i den siste tida skrevet en god del om streiken i Kiruna. Det meste av det som er skrevet har bestått i mer eller mindre søkte forsøk på å bortforklare og forkludre hva som egentlig er streikens årsak: kapitalistisk utsuging og grelle arbeidskår fra det statskapitalistiske LKAB-selskapets side.

Den vanligste bortforklaringstaktikken har gått ut på å katalogisere konflikten som et utslag av »trivselsproblem». Egentlig har Kiruna-arbeiderne så mye velferd som de kan ønske seg! Det er bare den »menneskelige faktor» på arbeidsplassen som ikke har vært helt god. Morgenbladets utenriksredaktør har i en artikkel i den franske avisa Le Monde til og med framstilt streik-aksjonen som »De lykkelige gruvearbeideres revolt — eller streiken i paradisi!»

De liksom-progressive snakker også om at streiken ikke egentlig er et utslag av klassekampens skjerpning — sjøl om det kan se slik ut. Den viktigste årsaken er — i følge dem — at den teknologiske »utviklinga» har skapt nye motsigelser, at det arbeiderne sakner er »trivsel». Slik håper de å dirigere oppsvinget inn i ei bakevje. Få arbeiderne til å kreve »trivsel» i stedet for penger og avskaffing av helsefarlige arbeidsforhold, — så slipper du å gi dem noen av delene. Lurt, ikke sant?

Men dette forkludningsforsøket faller dødt til jorda når det stilles overfor arbeidsfolks kamp. I det levende livet viser det seg hele tida at det nettopp er mot vantrivselens årsaker, utsuging og undertrykkelse, at arbeidsfolk primært kjemper. Dagbladets dekking av Kiruna viste dette på en bra måte. Mens deres korrespondent i Kiruna (som ikke var av de verste) skrev spalte opp og spalte ned med noenlunde hederlige rapporter, skrev sjølsagt Dagbladet på lederplass: »... Arbeiderne bor i moderne boliger. De har råd til både fjern-

SEND STREIKE BIDRAG

til STREIKEFONDET FOR

LKAB-ARBEIDERNE

POSTGIROKONTO 65 360,

KIRUNA, SVERIGE

grunn arbeidernes eget verk.

— Er stykket autentisk?

— Ja alt er autentisk, hver eneste detalj er godkjent av arbeiderne. Først var en gruppe arbeidere med på å bygge opp stykket med oss og etterpå ble det vist for Luleå-arbeiderne og kritisert av dem. Hele stykket er et produkt av kollektivt arbeid.

Forts. side 10.

syn og bil. Men lønnsnivåets høyde har ikke vært i samsvar med arbeiderens egen følelse av tilfredshet. . . Lavere driftsomkostninger og et mer produksjonsfremmende lønnsystem har kanskje vært viktigere enn menneskenes helse, sosiale miljø og krav på en mer meningsfylt tilværelse. . . »

I Arbeiderbladet (som i parentes bemerket har en noe strammere redaksjonell politisk styring) løste man problemet på en annen måte: Man intervjuet disponent Goranson, plass-sjef ved LKAB i Kiruna. Da visste Arbeiderbladet at man ville være enige.

Goranson sier: »... jeg tror nok de tekniske framskritt har gått fortare enn personalpolitikken har fulgt med. Vi må gjøre mer med denne siden her ved bedriften. . . Vi må overveie å bygge opp en sosial virksomhet som kan fange opp problemene som oppstår i forbindelse med våre tekniske framskritt. . . » Med dette mener han at en må prøve å lure arbeiderne til å tru at de i alle fall har litt innflytelse.

Og Arbeiderbladet følger opp: »De ansatte står overfor en slags krevende umyndiggjørelse — om det går an å bruke et slikt uttrykk. Og dette får dem til å revoltare også mot det vanlige forhandlingsmaskineri, representert ved LO og forbundet. Ikke i noen forbindelse har personalpolitikken vært god.»

Ellers har avisa brukt plass på å intervju Tor Aspengren som utbredte seg over norske samarbeidssystemers overlegenhet i forhold til de svenske innen staten. (Tid for sjølros er det alltid!)

Men sjøl om Arbeiderbladet piper i krokene vil stadig færre la seg lure av sosialdemokratenes forkludningsforsøk. Folk begynner å kjenne sosse-lusa på ganglaget.

Og når den er funnet, kan den også knekkes.

MAO TSETUNG om det kommunistiske partiet

Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.

Revolusjonære krefter i verden, foren dere, kjemp mot imperialistisk aggresjon! (november 1948).

Et veldisiplinert parti, væpnet med marxismen-leninismens teori, som nytter selvkritikkens metode og er bundet sammen med folkets masser i en hær som ledes av dette partiet; en enhetsfront av alle revolusjonære grupper under ledelse av dette partiet – det er de tre viktigste våpnene vi har brukt til å slå fienden med.

Om folkets demokratiske diktatur (30. juni 1949).

Partiorganisasjonen må være sammensatt av proletariatets framskredne elementer; den må være en sterk avantgardeorganisasjon med evnen til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden.

Sitert i »Vi går fram til altomfattende seier i den store proletariske kultur-revolusjon», nyttårsleder 1968 i *Renmin Ribao*, *Hongqi* og *Jiefangjun Bao*.

Vår makt, hvem er det som gir oss den? Det er arbeiderklassen som gir oss den, det er de fattige og lavere mellomstore bondene som gir oss den og det er det arbeidende folkets masser, som utgjør over 90 prosent av befolkningen, som gir oss den. Vi representerer proletariatet og massene og har styrtet fol-

kets fiender, derfor støtter folket oss. Et av grunnprinsippene for det kommunistiske parti er å stole direkte på de revolusjonære massene.

Sitert i »Slipp til friskt blod fra proletariatet» lederartikkel i *Hongqi*, nr. 4, 1968.

En annen framtrædende egenskap som skiller vårt parti fra alle andre politiske partier er at vi har den nærmeste forbindelse med de bredeste folkemasser. Det vi tar som vårt utgangspunkt er at vi av hele vårt hjerte må tjene folket og aldri, ikke ett eneste minutt, må isolere oss fra massene, at vi i alle stykker må la oss lede av folkets interesser og ikke av enkeltpersoners eller gruppeinteresser, at vi har like stort ansvar overfor folket som overfor partiets ledende organer.

Om koalitionsregjeringen (24. april 1945).

Innenfor partiet oppstår motsetninger og kampen mellom forskjellige oppfatninger stadig på ny; dette er en gjenspeiling innenfor partiet av de klassemotsetninger og motsetningene mellom det nye og det gamle som er til stede i samfunnet. Hvis det i partiet ikke fantes motsetninger og ideologisk kamp under hvilken motsetningene overvinnes, ville partiet opphøre å leve.

Om motsigelsen (august 1937).

Revisjonisme er en form for borgerlig ideologi. Revisjonistene benekter ulikhetene mellom sosialisme og kapitalisme, mellom proletariatets og borgerskapets diktatur. Det de går inn for er i virkeligheten ikke den sosialistiske linjen, men den kapitalistiske linjen. I de forhold som råer nå er revisjonismen skadeligere enn dogmatismen. En av våre viktige

oppgaver på den ideologiske fronten er å utfolde kritikk mot revisjonismen.

Tale på det kinesiske kommunistpartiets landskonferanse om propaganda-arbeid (12. mars 1957).

Historien forteller oss at riktige politiske og militære linjer ikke oppstår og utvikler seg spontant og rolig, men bare i løpet av kampen. Disse linjene må bekjempe »venstre»-opportunismen på den ene siden og høyre-opportunismen på den andre. Uten at vi bekjemper disse farlige tendensene som skader revolusjonen og den revolusjonære krig, og overvinnes dem helt og holdent, vil det være umulig å stille opp en riktig linje og vinne seier i denne krigen.

Strategiske spørsmål i Kinas revolusjonære krig (desember 1936).

Et menneske har årer og vener, og hjertet får blodet til å sirkulere; man puster med lungene, som puster ut kullsyre og innånder nytt surstoff, dvs. kvitter seg med avfallet og slipper det friske til. Et proletarisk parti må kvitte seg med avfallet og slippe det friske til, for bare på denne måten kan det være fylt av kraft. Hvis partiet ikke kvitter seg med avfallet og får friskt blod, har det ingen kraft.

Sitert i »Slipp til friskt blod fra proletariatet», lederartikkel i *Hongqi*, nr. 4, 1968.

Uten demokrati kan det ikke finnes noen sentralisme fordi det er umulig å innføre sentralisme hvis folk har forskjellige meninger og ikke tenker enhetlig. Hva menes det med sentralisme? I første rekke er det nødvendig å sammenfatte riktige ideer. Når vi har gjort det kan vi på dette grunnlag nå fram til enhet i tenkningen, politikken, planene, kommandoen og handlingene. Dette er enhetlig sentralisme.

Sitert i »Sett Mao Tsetungs tenkning til å kommandere alt», nyttårsleder 1969 i *Renmin Ribao*, *Hongqi* og *Jiefangjun Bao*.

En kommunist bør være storsinnet, trofast og aktiv, revolusjonens interesser må være ham dyrere enn livet, han må innordne sine personlige interesser under revolusjonens interesser, han må alltid og overalt holde fast ved de riktige prinsippene, kjempe utrettelig mot alle slags feilaktige oppfatninger og handlinger og nettopp ved dette grunnfeste partiets kollektive liv og partiets forbindelser med massene. Han må vise større omsorg for partiets og massenes interesser enn for en enkelt persons interesser, ha mer omsorg for andre enn for seg selv. Bare et slikt menneske er verdig til å kalles en kommunist.

»Mot liberalismen» (7. september 1937).

MAO TSETUNG:

Styrk den ideologiske fostringa!

I de 24 åra som er gått siden Kinas kommunistiske parti ble stifta i 1921, har det gått gjennom tre store kriger – Nord-ekspedisjonen, den revolusjonære bondekrigen og forsvarskrigen mot Japan, som pågår ennå. Helt fra starten av har vårt parti grunnnet seg på marxismen-leninismens teori, for marxismen-leninismen er oppsummeringa av den riktige og mest revolusjonære vitenskapelige tenkinga til verdens proletariat. Da marxismen-leninismens universelle sannhet begynte å bli smelta sammen med den kinesiske revolusjonens konkrete praksis, fikk den kinesiske revolusjonen et helt nytt preg og hele den nydemokratiske historiske epoken ble innleda. Kinas kommunistiske parti, som er væpna med den marxist-leninistiske teorien, har bibrakt det kinesiske folket en ny stil i arbeidet, og grunntrekkene i denne nye arbeidsstilen er sammenbindinga mellom teori og praksis, et nært samband med massene og sjølkritikk.

Marxismen-leninismens universelle sannhet, som gjenspeiler praksisen i arbeiderklassens kamp over hele verden, blir et uovervinnelig våpen i hendene på det kinesiske folket når den bindes sammen med den konkrete praksisen i de revolusjonære kampene til den kinesiske arbeiderklassen og det kinesiske folket. Dette har Kinas kommunistiske parti klart å gjøre. Vårt parti har vokst og gått framover gjennom konsekvent kamp mot enhver form for dogmatisme eller empirisme,

som står i motstrid til dette prinsippet. Dogmatismen er atskilt fra den konkrete praksisen, mens empirismen feilaktig tar snevre, fragmentariske erfaringer for å være universell sannhet. Begge disse slags opportunistisk tenkning står i motstrid til marxismen. I løpet av partiets tjuefire kampår har det bekjempa den slags feilaktig tenkning med hell og fortsetter med å gjøre det. Slik konsoliderer det seg i høy grad ideologisk. Vårt parti har nå 1 210 000 medlemmer. Det altoverveiende flertall har kommet til under forsvarskrigen mot Japan, og det fins forskjellig slags urenheter i deres ideologi. Det samme gjelder en del av de medlemmene som gikk inn i partiet før krigen. Arbeidet med å bekjempe feilaktige tendenser i de siste par åra har vært svært vellykka og har langt på vei fjerna disse urenheterne. Dette arbeidet må fortsette, og ideologisk fostring i partiet må utvikles i enda større utstrekning etter linja med å »lære av fortidas feil for å unngå feil i framtida» og »kurere sjukdommen for å redde pasienten». Vi må sette partiets ledende kadre på alle nivåer i stand til å forstå at nær sammenbinding mellom teori og praksis er det som utmerker vårt parti i forhold til alle andre politiske partier. Derfor er arbeidet med å få et fast grep om den ideologiske fostringa nøkkelleddet når det gjelder å få sveiset hele vårt parti sammen til partiets verdige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgava, vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver.

SOSIALISTISKE ARBEIDSGRUPPER PLANLEGGER LANDSKONFERANSE

De sosialistiske arbeids- og studiegruppene ble opprettet av revolusjonære sosialister som brøt med SF for et knapt år siden.

Seinere har også revolusjonære som tidligere ikke har hatt noen partitilknytning sluttet seg til arbeidsgruppene. I løpet av det siste halvåret har arbeids- og studiegruppene særlig hatt stor framgang i arbeidet med studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Gruppene har blitt styrket politisk og organisatorisk, og de har stadig utviklet en bedre og bedre praksis, bl. a. når det gjelder salg av arbeideravisa *Klassekampen*.

Inntil nå har imidlertid mange grupper hatt en løs og desentralisert organisasjonsform. Forbedringa av det politiske nivået, og behovet for enhetlig politisk handling, har ført til at mange arbeidsgrupper nå har tatt skritt for å styrke seg organisatorisk.

Dette viste seg bl. a. på årsmøtet for *Arbeids- og studiegruppene i Oslo og Akershus*

like før nyttår. Der blei det bl. a. vedtatt å velge en koordineringskomite for arbeidet som også skulle virke som en politisk ledelse for gruppene. Inntil da hadde denne koordineringskomiteen mest hatt »administrative» oppgaver.

Dette er et viktig vedtak som vil gjøre arbeidsgruppene i Oslo og Akershus sterkere og mer enhetlige. Den viktigste oppgaven i tida framover blir å utvikle en stadig bedre arbeidsstil gjennom tillempling av den demokratiske sentralismen.

De sosialistiske arbeids- og studiegruppene rundt om i landet planlegger å samles til en landskonferanse i løpet av våren. Fordi denne konferansen kommer etter et langvarig og grundig arbeid på grunnplanet, der en har oppnådd enhet gjennom felles studier og felles handling, tror vi den vil styrke gruppene og bety et framskritt for den revolusjonære arbeiderbevegelsen.

RØDE GARDE

Organ for Sosialistisk Ungdomsforbund (marxist-leninistene).

Kjøp og les:

RØDE FANE

Postboks 3644, Oslo 1.

Bli medlem av

VENNSKAPSSAMBANDET

NORGE – KINA

Kongensgt. 17 III, Oslo 1

Les Sambandets organ:

RØDE KINA

KINA I DAG

Utkommer hver måned

Inkognitogata 11, Oslo 2.

TRUONG CHINH KREVER:

Kulturrevolusjon i Nord Vietnam

Sjøl om den sosialistiske omdannelsen med hensyn til eiendomsrettssystemet i alt vesentlig er fullført i Kina, og sjøl om massenes storstilte og stormende klassekamper, som var karakteristiske for tidligere revolusjonære perioder, i alt vesentlig er blitt avsluttet, fins det fremdeles rester av de styrtede godseier- og kompradorklassene, og det fins fremdeles et borgerskap, og omdannelsen av småborgerskapet er bare såvidt begynt. Det er på ingen måte slutt på klassekampen. Klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet, klassekampen mellom de forskjellige politiske kreftene og klassekampen på det ideologiske området mellom proletariatet og borgerskapet vil fortsatt bli langvarig og krokett, og til sine tider vil den til og med bli meget akutt. Proletariatet søker å omforme verden i samsvar med sin egen verdensanskuelse, og det samme gjør borgerskapet. I så måte er spørsmålet om hvem som vil seire, sosialismen eller kapitalismen, ennå ikke virkelig avgjort.

Mao Tsetung.
(Fra: Om den riktige behandlingen
av motsigelser i folket, 1957).

Ei viktig bok er nylig kommet ut på forlaget for fremmede språk i Hanoi. Det er Truong Chinh's »Framover langs den veien som Karl Marx kartla» – en tale holdt på vegne av Sentralkomiteen i Vietnams Arbeider-

parti ved 150-årsdagen for Karl Marx' fødsel i 1968.

Truong Chinh er president i DRV's nasjonalforsamling og en av de mest framskredne ledere etter Ho Chi Minhs død. Utgivelsen av talen må ses i sammenheng med dette. Den behandler mange viktige problemer som DRV står overfor, og peker blant annet på nødvendigheten av å skjerpe proletariatets diktatur og å hindre forsøk på å føre DRV tilbake til kapitalismen gjennom »Fredelig utvikling». Han understreker at revisjonismen må bekjempes.

Klassekampens begrensede sidetall gjør det umulig å yte Truong Chinh's betydningsfulle verk full rettferdighet. Vi har derfor valgt ut et svært viktig avsnitt der han peker på behovet for en kulturrevolusjon i DRV, og understreker at kampen mellom de to veier (kapitalismen og sosialismen) i DRV ennå ikke er avgjort.

Dette er fullstendig i samsvar med Mao Tsetung's analyse av forholdene i Folkets Kina før kulturrevolusjonen der, som er giengitt i sitatet ovenfor. Det understreker at det også i DRV finnes revisjonistiske og borgerlige elementer som marxist-leninistene der avslører og kjemper mot. Kulturrevolusjon

er – der som ellers – den eneste metoden som kan sikre revolusjonens frukter i folkets hender.

I dag spiller DRV og den vietnamesiske revolusjonen en viktig rolle som eksempel for ungdommen og arbeiderklassen. Derfor håper sjølsagt SF- og NKP-ledelsen og andre opportunistar at »moderate» skal overta statsroret der, og ødelegge Vietnam som revolusjonært eksempel. De forsøker å spre forvirring om vietnamesernes standpunkt, og saboterer Vietnamarbeidet i Norge. Følgene for Vietnams folk bryr de seg mindre om.

Truong Chinh's tale er et sviende slag mot alle slike folk, og et viktig våpen i kampen mot dem.

»Parallelt med de to nevnte revolusjoner, (revolusjoneringa av produksjonsforholda og av teknologien – red.s merknad) og med siktemålet å tjene dem på en effektiv måte, må vi gjennomføre en ideologisk og kulturell revolusjon. Når det gjelder ideologien må vi fostre og styrke den proletariske ideologi, kritisere den småborgerlige ideologi, fortsette utrenskingen av alle levninger fra føydalismen og andre feilaktige ideologier. Når det gjelder kulturen vil vi på kritisk måte holde nasjonalkulturen i hevd og bygge en ny kultur for Vietnam som må ha et sosialistisk innhold og en nasjonal karakter.» (s. 52)

I fire punkter påpeker så Truong Chinh hvilke oppgaver en slik revolusjon må få. For det første å oppdra folket til fullt ut å forstå marxismen-leninismen, partiets linje og politikk, og sette dette om til revolusjonær praksis. For det andre å utvikle kadrenes og folkets sosialistiske bevissthet og revolusjonære følelse, patriotisme, proletære internasjonalisme og revolusjonære heltemot. For det tredje å bekjempe analfabetismen, utvikle

kulturen, utdanninga, litteraturen og kunsten, vitenskap og teknologi, stadig å heve nivået blant kadrene kulturelt og teknisk slik at alle kan gi sitt ytterste i oppbygginga av sosialismen. For det fjerde å framskynde oppgjøret med de tidligere intellektuelle, og oppfostre en ny generasjon intellektuelle som er rekruttert fra arbeiderne og bøndene og som helt og fullt går inn for sosialismen. Videre sier Truong Chinh:

»Akkurat nå pågår kampen i den nordlige delen av landet vårt mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske – en kamp som vil fortsette inntil det kan gis et endelig svar på spørsmålet: »Hvilken side vil vinne?» Dette vil bli en langvarig, vanskelig og komplisert kamp.

Tiltak som undertrykking av kontrarevolusjonære, utviklinga av demokratiet for folket, utviklinga av produksjonsforholda, den teknologiske revolusjon, den ideologiske og kulturelle revolusjon, utgjør innholdet i kampen mellom de to veiene i den nordlige delen av landet vårt.» (s. 53-54).

Voldsomme streikebølger i Italia

Det italienske folkets kamp mot monopolkapitalens utbytting og undertrykkelse vokser stadig i styrke og omfang. I løpet av de siste månedene i 1969 har millioner på millioner av arbeidere, bønder og intellektuelle streiket og demonstrert mot den fascistiske truselen, og for skikkelige arbeids-, lønns- og boligforhold.

Siden den landsomfattende generalstreiken fra 20 millioner arbeidere ble gjennomført den 19. november har stadige nye streikebølger feid over store deler av Italia.

250 000 arbeidere i kjemisk industri streiket den 26. november.

Bussjåførene i Roma og Milano og trikkeduktorene i Roma streiket i begynnelsen av desember, med det resultat at trafikken i disse to millionbyene omtrent ble lammet.

Streikebevegelsen har nå også spredd seg til statsadministrasjonen. For vel en måned siden streiket f. eks. funksjonærene i Finansdepartementet og i trygdekassene.

Studentene har også intensivert sin kamp mot den monopolkapitalistiske staten og dens universitetsbyråkrati. I Milano, den nest største byen i Italia, ble Universitetet okkupert i forbindelse med generalstreiken den 19. november. Dagen etter demonstrerte 7000 studenter utenfor San Vittore-fengslet i protest mot de reaksjonære myndighetenes arrestasjon av 19 studenter som hadde deltatt i aksjonene dagene før. Studentene sang Internasjonalen og ropte slagord som »knus borgerstaten».

Den 21. november sultestreiket 500 »politiske fanger» i Roma mot regjeringas undertrykkelsespolitikk. De fleste av fangene var arrestert i forbindelse med massedemonstrasjoner.

Kampen blant de aller fattigste i Roma for bedre boligforhold har også utviklet seg. I slutten av november okkuperte 300 boligløse 80 leiligheter i sentrum av Roma. To dager etter ble de drevet vekk av store politistyrker. Samme kveld demonstrerte store skarer av fattigfolk utenfor Operaen i Roma, og uttrykte sin protest ved å rope »Boliger – ja! – Slumstrøk – nei!» til det borgerlige operapublikumet.

Stilt overfor denne massebevegelsen har myndighetene stadig vekk tydd til flere og flere terrortiltak mot befolkninga. Lederen for det kristelig-demokratiske regjeringspartiet har uttalt at den revolusjonære massebevegelsen må bli slått tilbake »med all mulig styrke». Store politistyrker blir stadig utkommandert for å slå ned demonstrasjoner. Og politiforfølgelsen av arbeiderklassens organiserte ledere og talsmenn har blitt mer og mer omfattende. 5 medlemmer av Italias Kommunistiske Parti (Marxist-leninistene) i Genoa ble f. eks. arrestert og fengslet i midten av desember, samtidig som store mengder propagandamateriell de oppbevarte ble beslaglagt.

Men den statlige undertrykkelsen og de fascistiske kreftenes frammarsj har også ført til en sterk indignasjon og økt kampvilje i det italienske folket. I en rekke byer har arbeidermassene gang på gang reist seg til kamp mot politi og fascist-organisasjoner.

Før eller siden vil utvilsomt også det arbeidende folket i Italia seire i sin kamp mot monopolkapitalen og for sosialismen, sikre folkets makt under proletariatets diktatur.

Revolusjonær framgang over hele verden

Den amerikanske imperialismen farens hensynsløst fram over alt og har derfor gjort seg til fiende av verdens folk og stadig isolert seg selv. De som nekter å bli slaver vil aldri la seg kue av atombomber og vannstoffbomber i de amerikanske imperialistenes hender. Den rasende stormbølgen som verdens folk har reist mot de amerikanske aggressorene er uimotstaelig. I sin kamp mot den amerikanske imperialismen og dens lakeier vil de sikkert og visst vinne enda større seire.

Mao Tsetung.

Over hele verden brakte det siste året store seire i kampen mot USA-imperialismen og dens allierte. Gjennom folkets kamp har den ledende imperialistiske stormakt, USA, blitt mer og mer isolert. Samtidig har den moderne revisjonismen, med de nye tsarene i Kreml som sitt sentrum, gjennom krigsprovokasjonene mot Folkets Kina, undertrykkelsen av det tsjekkoslaviske folket og samarbeidet med USA-imperialismen avslørt sin sosialimperialistiske karakter.

I den koloniale og halvkoloniale del av verden har den væpnete kampen mot imperialismen, anført av USA-imperialismen, hatt stor framgang. Noen få eksempler skal nevnes her.

Det heltmodige vietnamesiske folket har påført USA's troppestyrker og Saigonmarionettene nederlag på nederlag. Selv ledende talsmenn for Washington-administrasjonen innrømmer nå at krigen er tapt. Vietnamesernes væpnete kamp har også oppmuntret verdens folk til nye framstøt mot USA-imperialismen, særlig gjelder dette de andre landa i Sørøst-Asia.

Både fra Burma, Thailand og Laos har det kommet rapporter om nye seire for folkets væpnete krefter, ledet av marxist-leninistiske kommunistpartier. I Malaysia har den amerikanske og britiske imperialismens marionettropper mislykkes i sitt forsøk på å ringe inn folkets frigjøringskrefter. Væpnet kamp har nylig brutt ut også i nye områder. Det samme gjelder Filippinene, der framgangen for folkets væpnete kamp nylig førte til full tilbaketrekking av de filippinske styrkene i Vietnam.

I Midt-Østen har kampen mot USA-imperialismen og dens redskap, sioniststaten Israel, blitt skjerpet kraftig i løpet av det siste

året. Dette skyldes oppsvinget i det palestinske folkets egen frigjøringskamp. Gerilja-aksjonene mot Israels territorium har stadig økt i styrke, og denne kampen blir i dag støttet av folket i alle araberlandene.

I Nord-Irland gikk den nasjonale frihetskampen inn i en ny fase det siste året. Det arbeidende folket i Belfast og Londonderry okkuperte hele bydelene, noe som rystet både London-regjeringa og koloniregjeringa i Belfast. Britiske NATO-tropper måtte intervensjonere for å holde det vaklende koloniherrdømmet oppe.

I omtrent alle monopolkapitalistiske land, spesielt i Vest-Europa, markerte 1969 et nytt, voldsomt oppsving i klassekampen. Både i Frankrike og Italia har det vært stadige massestreiker, fabrikkokkupasjoner og gatekamper mot væpnete polititropper. I Vest-Tyskland avlivet de store streikene for godt Marcuse-tilhengernes borgerlige myter om at arbeiderne var kontra-revolusjonære og »integre» i det monopolkapitalistiske systemet.

På samme måte har Kiruna-arbeidernes militante streik skåret tvers igjennom den sosialdemokratiske propagandaen om »velferdstaten».

Forts. side 10.

To NATO-nektene fengslet

Som omtalt i *Klassekampen* nr. 7 1969 ble bygningsarbeideren *Tor Mostue* den 23. juli dømt til 6 måneders fengsel for ikke å ha møtt til innkalt militærtjeneste. Dette var dobbelt så lang tid som den såkalte minste- straffen. I begrunnelsen for dette overgrepet sa Oslo Byrett bl. a. at det i *skjerpende* retning »bør tas hensyn til at tiltalte inntar en ledende posisjon i SUF og mener seg programforpliktet til å propagandere for å nekte å gjøre militærtjeneste under de nåværende for-

hold i Norge». Gjennom denne dommen hevd- der faktisk Oslo Byrett at medlemskap i SUF(m-l) må reknes som en kriminell handling; noe som bør føre til en ekstra streng straffereaksjon fra statsapparatets side. Dommen ble anket til Høyesterett som utpå høsten stadfestet nødvendigheten av ubetinget fengsel. Den voldsomme oppsikt Byrettens begrunnelse for den strenge straffeutmålinga hadde vakt, også i borgerlig presse, tvang imidlertid Høyesterett til å senke straffen til fengsel i 4 måneder.

Den 4. desember ble Tor Mostue plassert i Oslo Kretsfengsel, men etter kort tid ble han fjernet og overført til tvangsarbeid under Arendal Kretsfengsel. Han vil altså sitte inne til 4. april.

Kort tid etter fengslingen av Mostue, den 2. januar, ble en annen progressiv, Oslo-studenten Bjørn Halvorsen, fengslet for NATO-nektning. Han ble dømt til 4 måneders fengsel av Oslo Byrett i høst, og fant ingen grunn til å anke dommen

Fengslingen av de to NATO-nektene er et

nytt eksempel på at det borgerlige statsappa- ratets lovregler og tvangsinstitusjoner blir brukt til å undertrykke norsk arbeiderung- dom og andre progressive som bekjemper USA-imperialismen og NATO.

Klassekampen vil med dette oppfordre leserne til å protestere mot disse overgrepene gjennom fagforeninger, klubber, studentorga- nisasjoner, elevsamfunn o.l.

Send solidaritetserklæringer til de fengs- lete kameratene!

Vedta resolusjoner mot klassestatens un- dertrykkelsespolitikk overfor NATO-nekter- ne!

Styrk arbeidet mot NATO — For et fritt og uavhengig Norge!

Tor Mostue's adresse er:
Arendal Kretsfengsel, uteavdeling,
Øyane landhandel, 3876 Veum.
Bjørn Halvorsens adresse:
Oslo Kretsfengsel, Åkebergveien 11,
Oslo 6.

FRA FORSIDA:

KIRUNA-ARBEIDERNE

— Det er vi som arbeider, det er vi som bestemmer

I løpet av det siste året har det vært en rekke mindre »Kiruna-konflikter» i Sverige, i alt 21 såkalt »ulovlige» streiker. Det som kjennetegner LKAB-streiken er den effektive organiseringa, de klare krav som er stilt som betingelser for i det hele tatt å begynne for- handlinger, samt at arbeidet ikke vil bli gjen- opptatt for forhandlingene har gitt resulta- ter. Dessuten er denne streiken av et så stort omfang at det er umulig å skjule den.

Når de svenske gruvarbeiderne har måttet tåle det ene harde nederlaget etter det andre gjennom lengre tid, er årsaken ikke bare økt press fra kapitaleiere, bedriftsledelse og den svenske klassestaten. Det skyldes også det for- hold at arbeidernes egne organisasjoner, sven- ske LO og det svenske gruvarbeiderforbun- det fullstendig har forrådt arbeiderne og gått

til uforbeholdent samarbeid med utbytterne. Arbeidernes absolutte krav er derfor at de streikekomiteer som er blitt valgt på deres massemøter er de eneste som skal represen- tere arbeiderne ved evt. forhandlinger og ikke den sentrale forbundsledelsen. Videre har ar- beiderne på enorme massemøter i Kiruna og Malmberget med til sammen 6000 til stede krevd at forhandlingene skal gå i Kiruna og ikke i Stockholm. LKAB/LO-Gruvarbeider- forbundet har avvist disse kravene »de strider mot lovene i arbeidslivet» hevdes det. Denne streiken har imidlertid framfor noe annet vist at det er massene som er de som til sist avgjør saken, massene som er de virkelig maktfulle.

Wicklund fra Gruvarbeiderforbundet fikk et samstemmig, drønnende nei fra 4000 gru- varbeidere i Kiruna til sine forræderske for-

vei vekk fra den utbyttings-situasjonen dere skildrer, til sosialismen?

— Vi ville bare forklare forholdene på en ar- beidsplass, ikke gi noen analyse av samfunnet. Det er heller ikke alle i vår gruppe som har tatt noe klart standpunkt til dette spørsmå- let. Men derfor ønsker vi også debatt etter stykket, en debatt som gjerne kan ta opp nettopp den veien arbeiderne må gå for å fri- gjøre seg fra forhold som på NJA og andre arbeidsplasser.

Det viktigste for oss er at stykket har blitt godt mottatt av arbeidsfolk som har sett det, bl. a. var foranledningen til vårt besøk i Nor- botten en innbydelse fra streikekomiteen i Kiruna. Og gruviseene ga etter forestillingen tydelig uttrykk for at det var til nytte for dem i deres kamp.

for vietnam

Utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

FRITT NORGE

Organ for Kampanjen Norge ut av NATO, Postboks 1578, Vika, Oslo 1.

LYTT TIL:

ENGELSK-SPRÅKLIGE SENDINGER FRA
RADIO PEKING
FRA 21.30 TIL 22.30
» 22.30 » 23.30

HVER DAG PÅ BØLGELENGDENE
47.7, 45.3 og 25.6m

RADIO TIRANA
PÅ KORTBØLGENS 31 og 42m
FRA 06.30 TIL 07.00
» 16.30 » 17.00
» 18.30 » 19.00
» 20.30 » 21.00
» 22.00 » 22.30

DESSUTEN PÅ MELLOMBØLGENS 215m
FRA 20.30 TIL 21.00

HVER DAG.

NJA

Forts. fra side 7

Bedriftsledelsen og fagforeningsledelsen hetset mot oss og beskyldte oss for løgn. Men på kritikk-møtene i Luleå deltok over 1000 arbeidere, så når vi beskyldes for oppspinn, så er det en kritikk som overhodet ikke ram- mer.

— Dere mener å representere en kultur med et bestemt klassestempel?

— Ja det finnes to kulturer. Det er den borger- lige kulturen som dominerer i all kunst, i ra- dio, på utstillinger og på Dramaten. Alt er eid eller styrt av de som har den økonomiske og dermed også den kulturelle makta. Arbei- derkulturen vinner ikke fram, den har få mu- ligheter selv om det er den som representerer det store flertallet av folket. Staten finansie- rer og støtter den borgerlige kulturen.

— Men dere viser ikke i NJA noen bestemt

Lenin:Om streiker

Forts. fra side 4

av hele arbeiderklassen for å frigjøre alle som arbeider. Når alle klassebevisste arbeidere blir sosialister, dvs. når de strever etter denne fri- gjøringen, når de forener seg over hele landet for å utbre sosialismen blant arbeiderne, for å lære arbeiderne alle kampmidler mot deres fiender, når de bygger opp et sosialistisk ar- beiderparti som kjemper for folkets frigjøring i sin helhet fra regjeringsundertrykkelsen og kapitalens åk — først da vil arbeiderklassen bli en uatskillelig del av den store bevegelse i alle land som forener alle arbeidere og hever den røde fane som bærer ordene:

»Arbeidere i alle land foren dere!»

RØD FRONT

Forts. fra side 11

gjekk mot Solidaritetskomiteen for å »mar- kere avstand fra SUF(m-l)». Den førte fram primitiv anti-kommunistisk hets mot Rød Front, »denne Stalin-gruppa på Blindern», og ville ikkje ta avstand fra Sovjet sin sosial- imperialisme. Derfor isolerte den seg fra fleir- talet av progressive studenter, som i sak etter sak danna aksjonseinskaper på grunnplanen mot klasse-samarbeidarane.

10

oslo filmklubb
RØD VÅR

Medl. tegnes ved alle
arrangementer for
kr. 10 pr. år.

St. Olavs gt. 27
Oslo 1 — t. 20 13 82
(torsd. 17—18.30)

**BESTILL M-L-MATERIELL
GJENNOM KLASSEKAMPEN**

For å gi flere folk muligheten til å skaffe seg progressivt materiell, har KLASSEKAMPEN fra og med denne måneden satt i gang en distribusjons- service for sine lesere. KLASSEKAM- PENS DISTRIBUSJON vil kjøpe opp progressiv litteratur, løpesedler, plaka-

ter osv. fra ulikt hold for videre salg til alle interesserte. Fra og med dette nummer vil vi regelmessig rykke inn annonser i form av slipper som kan klippes ut og sendes inn til KLASSE- KAMPENS DISTRIBUSJON. Materiel- let sendes pr. postoppkrav.

Klipp ut!

Jeg bestiller mot oppkrav:

..... eksemplarer av *KLASSEKAMPEN* nr. 2/70 for kr. 1,— pr. eks. pluss porto.
..... Abonnement på *KLASSEKAMPEN* for 1. halvår 1970/1971 (stryk det som ikke passer) til priser 6 kr./12 kr.
..... eksemplarer (minimum 5) av *KLASSEKAM- PEN* i gruppeabonnement for 1970 til kr. 10 pr. ab.
..... eksemplarer RØDE GARDE (SUF(m-l)s or- gan) nr. 1, 1970 a kr. 1,— pluss porto.
..... abonnement(er) på RØDE GARDE for 1970 til kr. 7,— pr. ab.
..... eksemplarer (min. 5) i gruppeabonnement av RØDE GARDE for 1970 til kr. 5,— pr. ab.
..... eksemplarer av Grunnserk i Marxisme-leni- nismen-Mao Tsetungs tenkning (revidert ut-

gave av SUF(m-l)s grunnsirkel høsten 1969).
..... eksemplarer av Supplerende studiesirkel i Marxisme-leninismen-Mao Tsetungs tenk- ning. (Tar opp emnene: Politisk økonomi, masselinje/front, spørsmålet om Stalin, revi- sjonismen og partiet. Første del av sirkelen er ferdig i begynnelsen av februar.)
..... eksemplarer av SUF(m-l)s skoleavis Til Kamp a kr. 0,25 pluss porto (Ferdig i begynnelsen av februar.)
..... eksemplarer av SUF(m-l)s løpeseddel om lønnsoppgjøret, kr 0,05 pr. stk.

Navn:.....
Adresse:.....
Poststed:.....

Økt studieavgift avvist i Trondheim

Et allmannamøte av studenter fra Norges tekniske høgskole forkastet nylig et forslag om å øke studieavgifta med 150 kroner halv-året. Det var statens løpegutter i Student-samskipnaden ved NTH som forsøkte å presse saka igjennom, men studentene møtte 600 mann sterke på møtet og avviste forslaget.

Det som skjedde på møtet er lærerikt:

Da pampene innså den massive motvilja mot forslaget, forsøkte de å så splid blant massene ved å foreslå at forslaget ikke skulle gjelde for dagens studenter, men tre i kraft for de neste årskullene. Dagens studenter skulle vedta økningen for sine etterfølgere!

Pampene forsøkte også å føre massene bak lyset ved å si at økninga var nødvendig for å bygge det daghjemmet for barn som lenge har vært sakna ved NTH. Men å reise krav om at studentene sjøl skal betale de sosiale velferdsgodene er fullstendig meningsløst, så lenge økte kantinepriser, økte husleier, moms og prisstigning allerede har ført til at studentenes minimumsutgifter ligger langt, langt over de lånene som gis. Kravene må rettes til staten.

Liberalere av forskjellig slag nyttet høvet på møtet til å spre feilaktige ideer om at stu-

dentenes kamp er usolidarisk og skjer på yrkesskoleelevenes bekostning.

Til slutt forsøkte konservative studenter å samle stemmer for avgiftsforhøyelsen ved å vri det til at de som støttet forslaget om å forkaste forhøyelsen, som var framsatt av SUF(m-l)stud, ga en allmenn støtte til SUF(m-l).

En del studenter ble ført bak lyset av disse forskjellige tricksene, men møtet vedtok til slutt å forkaste avgiftsøkninga. Da stod en av pampene fra Studentsamskipnaden fram og sa at når alt kom til alt, hadde allmannamøtet likevel bare vært rådgivende, og saka var ennå ikke avgjort. Og ingen skal vel være i tvil om at staten gjennom sine løpegutter i »studentenes representative organer» og »studentenes velferdsorganisasjon» vil komme med nye framstøt mot studentene.

Denne saka har vist klart hvor nødvendig det er at arbeidet nå kommer i gang med å skape en faglig studentfront i Trondheim, slik som i Oslo og Bergen. Med en slik organisasjon kan studentene samlet stå imot det økte arbeidspresset, rasjonalisering av studiet og den forverrede økonomiske situasjonen.

Lørdagsfri i skolen-

OVER 2 000 LÆRERE MISTER JOBBEN ØKT ARBEIDSPRESS PÅ ELEVENE

I en tid nå har pressa og skolebyråkratene snakket om innføringa av lørdagsfri i skolene som noe som ligger i tida. På sin egen sukkersøte måte har skolemyndighetene fortalt oss at folk flest nå har fått så høy levestandard at de rett og slett krever lørdagsfri i skolen for å få barna med seg i bilen og dra på hytta. Det sies også at lørdagsfri i skolen ville lette presset på lærerne og elevene.

Men sjølsagt er det bare blåøyde personer som kan innbille seg at monopolkapitalen og dens tro tjenere i skolebyråkratiet noensinne gjennomfører en reform som er til elevenes og lærernes beste. Alt det fantasifulle snakket skal bare tjene til å dekke over at monopolkapitalen nå ønsker å skjære ned sine utgifter til skolevesenet og rasjonalisere skolen!

Hvis 5-dagersuka blir innført, vil en spare inn på lærerlønningene, som utgjør nesten 2/3 av utgiftene til skolevesenet. Dette skal skje ved at lærerne får samme timetall som før, mens elevene får redusert sitt timetall fra 36 til 30 timer. *På den måten vil hver sjette lærer, eller ca. 2460 norske lærere bli overflødige.*

Et mindre antall lærere vil bli opptatt med etterutdanning o. l., men dette kan ikke

rokke ved hovedtendensen, som er at skolebyråkratene vil foreta enorme »innsparinger» på elevenes og lærernes bekostning. Med 5-dagersuke vil en også kunne klare seg med sjeldnere vask av skolen. Utgiftene til skyss av skoleelever med lang veg vil bli redusert med 1/6, og lys og brensel vil også bli spart.

De blåøyde tenkte kanskje at når timetallet blei skåret ned, ville det bli satt inn større ressurser for å gjøre undervisninga i de gjenværende timene effektiv. (Mindre klasser osv.). Det motsatte vil skje hvis skolebyråkratene får gjennomført sine planer om 5-dagersuka!

Elevene vil måtte bruke 5 timer på å lære det de før kunne bruke 6 timer på. Pensum vil ikke bli »rasjonalisert». Snarere tvert imot: kravene øker. Tempoet vil bli skrudd opp, og enda fler vil bukke under for presset og ramle av lasset.

Det vil bli innført lekser til mandag, så det blir ikke færre leksedager enn før. Den ekstra fridagen blir en rein illusjon. Når det blir færre timer vil nemlig mer måtte gjøres heime. Det betyr flere lekser. Leksene vil hope seg opp, slik at elevene må sitte hele lørdagen eller søndagen med lekser. De som har vært gjennom forsøk med 5-dagersuka betegner det nye systemet som hardere enn det gamle.

Undervisninga vil også bli dårligere enn før. Elevene får enda mindre ut av timene. Det skyldes at lærerne ikke får tid til å forberede seg. En sjettedel færre lærere skal lære bort samme pensum til like mange elever som før på kortere tid. Det betyr hardere press på lærerne.

Det er tvilsomt om foreldrene vil se 5-dagersuka som en fordel. Mange må ta ekstrajobb på lørdagen likevel. Andre bor trangt og er glad for den tida barna er på skolen. Med lørdagsfri vil utgiftene til »fritid og fornøyelser» øke.

Det er nå på tide å ta opp kampen mot monopolkapitalen og skolebyråkratene og forhindre denne »skolereformen». Oslo lærerlag og Norsk lærerlag har vist vegen ved å foreløpig sette en stopper for innføringa av 5-dagersuka i Oslo fra høsten av. Men det er bare begynnelsen på kampen. For å kunne sette en stopper på et framstøt fra klassefienden er det, som formann Mao peker på, »alltid nødvendig å skape en folkeopinion». Ta saka opp med kamerater og kjente!

NEI TIL 5-DAGERSUKA!
ENHET ELEVER – LÆRERE – ARBEIDSFOLK!

RØD FRONT seira i DNS!

Rød Front etter seieren.

For første gong i historia har Det Norske Studentersamfund fått eit verkeleg revolusjonært styre. På generalforsamlinga i haust vann Rød Front med 593 mot 468 røyster over dei reaksjonære. Den »sosialistiske» stor-kollisjonen mellom KU-stud, Arbeiderpartiets Studentlag, Universitetet SF og Studentvenstretrlaget, blei slått ut i første valomgangen.

Rød Front vil nytte studentsamfunnet til arbeidarklassen sitt foremål i klassekampen. Fronten samlar dei progressive studentane om fire parolar:

- Fram for seier i arbeiderklassens revolusjonære kamp!
- Til kamp mot USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialisme!
- Avslør og bekjemp klassesamarbeidspolitikken!
- Stans Ottosenkomiteen!

Rød Front sitt arbeid i studentsamfunnet i haust førte til at ei rekkje medlemsmøte løyvde pengar til kampen mot moms, mot Ottosenkomiteen, mot NATO o. l. Eit par gonger greidde reformistane og revisjonistane å hindre løyvingar ved å røyste saman med dei konservative, m. a. mot 10 000 kroner til Solidaritetskomiteen for Vietnam. I vår, då

Rød Front har fått styret, vil dei halde fram med å nytte det økonomiske og tekniske apparatet til studentsamfunnet for å støtte kampen til arbeidsfolk og studenter mot monopolkapitalen. Rød Front vil underordne studentsamfunnet under dei som leier interessenkampen på dei ymse frontane. Det vil bli løyvd 10 000 kroner til Faglig Studentfront, Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO, og arbeidsgrupper blir sett ned i samband med lønnsoppgjøret og strukturrasjonaliseringa i utdanningsvesenet. På møte vil folk som står midt oppe i klassekampen og frigjøringskampen her i landet vere talarar.

Kvifor seira Rød Front i studentsamfunnet? Hovudsakleg av di Rød Front har gjort eit framifrå arbeid i haust med å påvise staten sin klassekarakter, og avsløre dei ymse teori-ane om staten som blir sett fram frå SF-hald. Desse teoriene tente som politisk plattform for den »sosialistiske» fronten i deira angrep på Rød Front. Den »sosialistiske» fronten var ein anti-marxist-leninistisk front. Den

Forts. side 10

Elevbevegelsens hovedoppgave

Hvem er våre venner? Hvem er våre fiender? Dette er et avgjørende viktig spørsmål for revolusjonen. Den viktigste årsaka til at alle tidligere revolusjonære kamper i Kina oppnådde så lite, var at de ikke klarte å forene seg med sine virkelige venner og rette slaget mot sine virkelige fiender.

Mao Tsetung.

De streikeaksjonene som er gjennomført i høst har klart å forene det store flertallet av elever på en skole eller i noen klasser for en kortere eller lengre stund. Dette er utmerket. Men det er bare den aller første begynnelsen på et langvarig og tålmodig arbeid med å forene stadig fler av elevene på en fast måte, forene kampene på de ulike skolene med hverandre, forene lærere og elever, og forene elevenes og lærernes kamp med arbeiderklassens kamp.

Streikeaksjonene i høst var protester mot skolemyndighetene og deres talsmenn og hjelpere på skolene. Også det er riktig. Men det mangler framleis at elever og lærere fullt ut forstår hvem som er deres fiender. Marxist-leninistene påpeker at det er *monopolkapitalen* som undertrykker elever og lærere og på-

tvinger dem de store arbeidsbyrdene, jaget og de usle arbeidsforholda, mens skolemyndighetene er redskapene som monopolkapitalen bruker for å gjøre dette. Hvis elevenes og lærernes kamp i framtida åpent retter seg mot monopolkapitalen og skolebyråkratiet, vil den kunne føres på en framsynt måte og vokse, og kreftene vil kunne konsentreres der hvor monopolkapitalen til enhver tid setter inn sitt hovedframstøt mot elevenes og lærernes interesser.

Hvor setter monopolkapitalen inn sitt hovedframstøt i dag? Vi mener at forsøkene på »effektivisering» og »strukturrasjonalisering» av skolen er et slikt hovedframstøt. De medfører økt arbeidspress, økt konkurranse elevene imellom og dårligere arbeidsforhold i skolen. Elevenes og lærernes kamp må konsentreres om å forhindre dette.

I det siste har det ofte oppstått spontan kamp mot røykeforbudet, forbudet mot å gå ut av skolegården og andre saker. Dette er svært verdifullt fordi det viser at elevene ikke lenger finner seg i vilkårlige overgrep. Agitasjonen og aksjonene på disse områdene har gitt erfaringer. Men det ligger i sakens natur

Oppsving i elevenes kamp

Bare i løpet av de siste par månedene av 1969 mottok vi en rekke meldinger om aksjoner med masseopplutning rundt om på skolene. Dette viser helt tydelig at elevene ikke lenger finner seg i overgrep fra skoleledelsens side.

I Stavanger har flere klasser gått til streik for å få en slutt på helsefarlige forhold i kroppøvlingslokalene.

På Linderud ungdomsskole i Oslo streika et overveldende flertall av elevene i protest mot ledelsens splitt-og-hersk politikk når det gjelder å få gå ut av skolegården i store friminutt. Øverste klassetrinn var det eneste som fikk gå ut, men til gjengjeld skulle dette klassetrinnet fungere som elevvakter og passe på de andre.

På Rosenhoff ungdomsskole streika flertallet av elevene i flere timer i protest mot skjerpa overvåking i forbindelse med røykeforbudet. Skoleledelsen hadde kommandert ut store deler av lærerpersonalet til å knipe »syndere» i friminuttene.

at kampen på slike saker ikke kan føre til noen vesentlig bedring av elevenes og lærernes kår. Kreftene må konsentreres om å bekjempe »effektiviseringa» og »strukturrasjonaliseringa» av skolen, men vi skal sjølsagt også i framtida støtte og utvikle kampen på reglements- og disiplinssakene.

I 1969 begynte studiet av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning for alvor

I Bergen gjennomførte maskinistiskoleelevene en godt forberedt og 100 % effektiv streik for å protestere mot de umulige arbeidsforholdene på skolen. Skolen holder til i gamle, helsefarlige og uhensiktsmessige lokaler, men de fylkeskommunale myndighetene løfter ikke en finger for å rette på forholdene.

I Stjørdal har det kommet til konflikt mellom elevene og lærerne på den ene sida og skoleledelsen på den andre angående bruken av skolebiblioteket.

På Foss gymnas og realskole i Oslo streika 5 klasser ved å bli heime fra skolen en dag i solidaritet med en klasse som ikke hadde fått den vanlige lesedagen før tentamen. Klassen tok seg den frihet å bli heime og lese til tentamen likevel, og 4 andre klasser på samme trinn støtta altså opp under dette rimelige kravet med sympatistreik. Skoleledelsens reaksjon var å gi gjensitting på fra 4 til 6 timer tre dager i trekk.

blant norske elever og lærere i alle skoleslag. Vi håper at stadig fler elever og lærere i 1970 vil studere denne teorien og anvende den i kampen på skolen. Det vil være avgjørende for at kampen skal gå i riktig retning og utvikle seg i bredden og dybden. På den måten vil kreftene kunne konsentreres og enhet oppnås mellom alle som har felles interesser i kampen mot monopolkapitalen.

GLIMT FRA ARBEIDERBEVEGELSENS HISTORIE

Etter hvert som marxist-leninistene vinner fram, tyr reformister og revisjonister til stadig nye krumspring i et forsøk på å sverte dem i folks øyne. Et av de nyeste påfunna er å angripe dem fordi de forsvarer Stalin og å stemple dem som »ny-stalinister».

Marxist-leninistene har alltid og vil alltid forsvare Stalin som en av den kommunistiske rørsles store ledere og som en stor proletarisk klassekjemper. Da Krustsjov under påskudd av å bekjempe »persondyrkelsen» retta sitt rasende utfall mot Stalin i sin »hemmelige» tale på SUKP(b)s 20. kongress, blei han skarpt kritisert av de kinesiske kommunistene, som tok avstand fra hans fullstendige forkasting av Stalin og holdt fram at Stalins fortjenester langt overskygget hans feil. I dag, når SF-ere og KU-ere gjør seg til talerør for borgerskapets hets mot Stalin, er det vår plikt å ta til motmæle.

Fordi Stalin i nærmere tretti år sto som leder for Sovjetunionen og for den internasjonale kommunistiske rørsla, er dette et spørsmål ikke bare om Stalins rolle, men et spørsmål om karakteren av Oktoberrevolusjonen og erfaringene fra proletariatets diktatur under det første forsøk historia kjenner på å bygge sosialismen.

Vi vil her ta opp noen av de allminneligste og groveste forvrengingene. I dette nummeret av *Klassekampen* vil vi behandle Stalins kamp mot trotskistene og den sosialistiske oppbygginga av Sovjetunionen. I andre del av artikkelen, som kommer i neste nummer av *Klassekampen*, tar vi opp utrenskingene i tretti-åra og revisjonismens framvekst i Sovjetunionen.

STALIN – LENINS RETTE ETTERFØLGER

Opportunistenes forvrenginger begynner med spørsmål om ledelse av partiet etter Lenins død. De hevder at Stalin allerede mens Lenin levde urettmessig skal ha tilrana seg makta i partiet, og for å bevise dette, påberoper de seg Lenins såkalte »testamente». Som Lenins etterfølger utroper de renegaten Trotskij. Lenins siste kamp, sier de, var en kamp mot Stalin.

Dette er uriktig. Lenins siste kamp var en kamp for partiets enhet. Oppgavene som reiste seg etter seieren i intervensjonskrigen var overmåte store. Krigen hadde tappet bolsjevikpartiet for en del av den beste kadren og i denne situasjonen er det lett å tenke seg betydninga av at partiet møtte oppgavene sterkt og enhetlig.

Men Lenin sjøl sto dårlig rusta til denne kampen. Like etter partikongressen i 1922 blei han første gang ramma av hjerneblødning. I tida som fulgte gjorde den tiltakende sjukdommen det stadig vanskeligere å ta del i det politiske arbeidet. Følgelig var det også vanskeligere for han å danne seg et riktig bilde av stillingen innfor partiet og staten.

Trotskij, som etter et mislykka forsøk på å organisere et eget parti i 1917 hadde gått inn i bolsjevikpartiet få uker før oktoberopprøret, hadde samla ei »venstre»opportunistisk gruppe rundt seg i partiet. Trotskistene utnyttet nå bevisst Lenins sjukdom til å iverksette intriger mot Stalin for å få han fjerna fra stillingen som generalsekretær, en stilling han var blitt valgt til i 1922, på forslag fra Lenin.

Stalins behandling av bolsjevikopprøret mot den separatistiske mensjevikregjeringa i Georgi, ga trotskistene det påskuddet de trengte. Gjennom Lenins sekretærer, som var Trotskij-sympatisører, foret de Lenin med sitt eget materiale om saka, hvor de framstilte det som om Stalin handlet egenrådig og sto i ferd med å splitte partiet. På samme vis benyttet de seg av Lenins misnøye med arbeider- og bondeinspeksjonen, som var leda av Stalin. De utnyttet også Lenins hustru, Krupskaja, til å så vondt blod mellom Lenin og Stalin.

Lenin synes å ha trodd på de informasjonene han mottok, og resultatet var hans brev til kongressen, »testamentet», der han foreslår at partiet skulle overveie å flytte Stalin fra stillingen som generalsekretær og erstatte ham med en annen, som i følge Lenin imidlertid bare skulle skille seg fra Stalin ved ett fortrinn, nemlig ved å være mer tålmodig, høflig mindre lunefull osv.

Stalin fikk kjennskap til intrigen mot ham, og forlangte Lenins brev framlagt for kongressen. På de to første partikongressene stilte Stalin stillingen som generalsekretær åpen, men blei begge ganger gjenvalgt. Til og med Trotskij stemte for ham.

Opportunistene pårober seg Lenins bemerkning om Trotskij som det presonlig dyktigste medlem av den sittende sentralkomiteen. Men de glemmer at Lenin også betegner

ham som en person med »et overmål av selvfølelse og med en umåtelig forkjærlighet for reint administrative tiltak». En like alvorlig politisk kritikk blir ikke Stalin til del i Lenins brev. Dyktighet er ikke noe verdt i seg sjøl. Trotskij viste seg gjennom sine splittelsesfor-

hadde erobra den politiske makta. NEP-politikken hadde fått økonomien på beina etter intervensjonskrigen. Men NEP kunne ikke løse oppgavene med ei sosialistisk industrialisering av landet. Lenin karakteriserte stillingen etter revolusjonen ved å si at mens det i et utvikla kapitalistisk land ville være vanskelig å begynne revolusjonen, men uendelig mye lettere å fortsette, hadde den russiske revolusjonen fått en lett start, men det ville bli uendelig mye vanskeligere å gå videre. De russiske kommunistene hadde gjennomført revolusjon, ikke i et høyt industrialisert land, men i et tilbakefallende land med en utvikla kapitalisme og et utvikla proletariat, i et land hvor bondemassene utgjorde flertallet av befolkninga.

Etter revolusjonen gikk bolsjevikene inn i uoppgått land. De hadde ingen historiske erfaringer å støtte seg på. I denne situasjonen var det ikke annet enn rimelig at det fantes en god del tvil i landet om karakteren av revolusjonen og mulighetene for å bygge sosialismen i landet. Den usikkerheten som gjorde seg gjeldende strakk seg til og med langt inn i bolsjevikenes egne rekker.

»Venstre»opposisjonen innfor partiet, anført av Trotskij, ga denne småborgerlige vakklinga et »teoretisk» grunnlag, ei lære som framfor noe var kjennetegna ved en inngrodd mistillit til mulighetene for at den russiske revolusjonen skulle kunne overleve av egne krefter.

i at den fikk direkte statlig støtte fra Europa, gjennom en proletarisk revolusjon i noen europeiske land.

Baksida av denne teorien, som opportunistene framhever som prov på Trotskij's »sanne internasjonalisme» var ei rein undertrykkingslinje overfor bondene. Sovjetunionen skulle i følge Trotskij påbegynne industrialiseringa med kapital skaffet tilveie ved å utbytte bondene. Langt fra å være et prov på »internasjonalisme», var Trotskij's teori et uttrykk for hans mistillit til og forakt for folket.

På dette grunnlaget påtvang trotskistene partiet ei rekke diskusjoner.

Stalin viste gjennom partidiskusjonen falskheten i trotskistenes »teorier» og viste at ei sosialistisk omdanning og industrialisering i samarbeid med de breie bondemassene var mulig og nødvendig. Utrettelig avslørte og avviste han trotskistenes småborgerlige linje; hard differensiert skattlegging av bondene, forsert kollektivisering på et tidspunkt da landet ikke hadde noe økonomisk grunnlag for dette og deres eventyrpolitikk utad. Mot Trotskij's »permanente revolusjon» satte han sosialismen i ett land.

Var dette brudd med Lenins linje? Nei. Lenin anså at Sovjetunionen hadde alt det trengte for å bygge et fullverdig sosialistisk samfunn. I det Stalin gjennom kamp mot trotskistenes desperasjonslinje viste at veien den unge sovjetstaten måtte gå var ei sosialistisk industrialisering med jordbruket som basis, videreførte og virkeliggjorde han Lenins politikk.

KLASSEKAMP MOT STORBONDENE

Den sosialistiske omforminga av landsbygda var ingen smertefri prosess, og den blei heller ikke gjennomført uten feil. Sovjetmaktas offensiv blei møtt av en motoffensiv fra kulakene, storbondene, som hadde slått seg opp på frihandelen under NEP. Kulakene fant også sine talsmenn innfor partiet. På et tidspunkt da landsbygda var prega av intensiv klassekamp mot kulakene, sto Bukharin fram i spissen for en høyre-opposisjon, som motsatte seg alle åtgjerder mot kulakene og preket teorien om »klassekampens utdøen». Stalin avslørte energisk dette høyre-avviket, og slo fast at klassekampen fortsatte. Han bekjempet forvrengingene av partiets linje og gjennomførte i løpet av få år ei seierrik kollektivisering av landsbygda. Derved slo han vekk grunnlaget under den betydeligste utbytterklassen i landet, kulakene, og la det økonomiske grunnlaget for ei storstilt industrialisering av landet.

Stalin viste i praksis at sosialisme i ett land var mulig. Ved at han frigjorde skaperkrafta i millionmassene av arbeidere og bønder viste han sosialismens overlegenhet over alle tidligere samfunnssystemer. Millioner av arbeidere blei kasta ut i en industriell revolusjon. Bondene forlot sine primitive småbruk og gikk inn i kollektivbruka, hvor de bytta ut de gamle jordbruksredskapene med moderne traktorer. Millioner av analfabeter lærte og lese og skrive. I løpet av et historisk enestående kort tidsrom skifta sovjetsamfunnet karakter.

Stalin var den som i denne tida framfor noen forsvarte Lenins arv. Gjennom sin konsekvente kamp mot »venstre» og høyreavvikene i partiet virkeliggjorde han Lenins anbefaling: »Ned med skrikhalsene! Opp til saklig praktisk arbeid! Det vi trenger er ikke fraser, men handling!»

STALIN EN STOR REVOLUSJONÆR

Lenin og Stalin i Gorki i 1922.

søk som en dyktig hjelpesmann for borgerskapet. Stalin forsvarte konsekvent revolusjonen og proletariatets interesser. Dermed sto han også fram som den naturlige lederen av partiet da Lenin falt fra.

TROTSKIJ'S »VENSTRE»OPPOSISJON.

Da Stalin tok over roret i partiet og staten, var den europeiske revolusjonen slått tilbake. Sovjetunionen sto som det eneste land i verden under proletariatets diktatur, utad omgitt av fiendtlige kapitalistiske stater. Proletariatet

FORBUND MELLOM ARBEIDERE OG FATTIGBØNDER.

Den proletariske statsmakta grunna seg på et forbund mellom arbeidere og de breie massene av fattig- og mellomstore bønder. Men i følge Trotskij tilhørte alle bønder – uansett økonomiske stilling – en grunnleggende reaksjonær klasse. Bondene hadde slutta opp om revolusjonen bare for å få jord, og for Trotskij var det bare et spørsmål om tid når bondene ville vende seg mot revolusjonen.

I følge Trotskij lå revolusjonens eneste håp

